

poština plaćana v gotovini

Bogoljub

Junij 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih: Najlepši dan. (S. S.) — Razprave: Kruh častimo iz nebes. (Dr. Fr. Jaklič.) — Pesem: Hostija. (M. Elizabeta.) — Steber in temelj resnice. — Jezusov klic po dušah-zrtvah. — Kaj je lepega po svetu. (J. Kalan.) — Na Marijinih po-tih: Z Marijinih gredic: VI. Pa je bil vsaj mir... (J. Langerholz.) — Na cilju: V soju Evharistije. (Dalje.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu. — Po domovini. — Marijine družine. — Duhovne vaje. — Odgovori. — Razno. — Dobre knjige. — Odpustki. (Slike v bakrotisku.)

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 S, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

KARITAS

zavaruje:

posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

Vzajemna zavarovalnica

v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah.

Dr. Franc Derganc, kirurg, šef-primarij v p.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

Ure, zlatnina,
optični predmeti
J. VILHAR
urar
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

Pozor! Lepe in trpežne čevlje ročnega dela, copate in sandale, kakor tudi perilo, nogavice, rokavice, halje, predpasnike in krstne opreme Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri

Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Podaljšaj si življenje!

Življenje moremo podaljšati, bolezni preprečiti, bolezni ozdraviti, slabosti ojačiti, nestalne moremo uvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrlost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslabiljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih bolečnih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNST PASTERNAK, Berlin SO,
Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

Mala roža

Povest v verzih

Najlepši dan

*To je bil četrtek: Dan večerje zadnje,
dan slovesne prve svatbe obhajilne!
Od veselja vriska, od ljubezni plaka;
čez obraz ji rose lijejo obilne.
Mala roža sama naj besedo dvigne
in v besedo vklene naj občutke silne!*

*»Tisti dan je sonce posvetilo v okno
kakor še nikoli. Druge so učenke
mimo nas hodile, kakor mimo lilij,
ki smo bile skrite v pajčolane tenke.
In učiteljice, kar so jih trpele
z nami, pozabile vse so ure grenke.*

*Osmi maj! Mejnik na moji novi poti ...
Zvrhano srce je kakor ogenj vroče;
vendar tiste pesmi, kakor je želelo,
tiste lepe pesmi peti ni mogoče.
Ali je ne more, ali svoje sreče
svatovska vam duša razodeti noče.*

*O, kako je sladek bil poljub Gospodov!
Kakor da je davno sklenjen bil med nama.
Z Jezusom so v dušo dihnili nebesa
in z nebesi rajna moja zlata mama.
Združena sem bila z vsemi, ki jih ljubim,
vedela sem, da posléj ne bom več sama.*

*Nisem mogla več jih zadržati; sólze
duši so se vlile radostno razvneti.
Součenke so me gledale strmeče:
Takšen dan in solza se v očeh ji sveti?
Morebiti to je sled vesti nemirne?
Niso mogle moje sreče razumeti.*

*Tisti smo popoldan zbrale se v kapeli.
Pred Marijo bila src je posvetitev.
Mene, ki sem v ranih letih okusila,
kaj je grenka sladke matere ločitev,
so učiteljice blage izvolile,
da v imenu vseh izrekla sem molitev.*

*Drugi dan z očetom bila sva v Karmelu.
Videla Pavlino sem, ko v samostanu
Jezusova bila je nevesta z vencem;
kakor jaz je bila v belem pajčolanu.
Mislila sem pred omrežjem varnim: Kdaj bo
čolnič mojih upov miroval v pristanu?*

*Tretji dan se mi je zdel pokrit z oblaki.
Bela oblačila, dražestni darovi
pravili so srcu o najlepšem dnevu.
Kdaj bom mogla v zarji gledati ga novi?
Pridi zlata Mati, z ljubim svojim Sinom
hrepeneče svoje dete blagosloví!«*

S. S.

Kruh častimo iz nebes

Včasih je bil veliki četrtek glavni praznik sv. Rešnjega Telesa; zvečer je bila sv. maša v spomin, da je Jezus prav tisti čas postavil sv. Rešnje Telo, nekrvavo daritev in sv. obhajilo. Tudi sedaj se veliki četrtek spominjamo te Jezusove dobrote; sv. maša se opravi v beli barvi in mašnik veselo zapoje »Slavo«. Takoj nato pa začno padati temne sence s Kalvarije na oltar in na cerkev; trpeči in umirajoči Jezus nam stopi pred oči. Da bi pa mogli Jezusa v sv. Rešnjem Telesu vendarle skupno in radostno proslaviti in se mu za nebeški Kruh iz vsega srca zahvaliti, je sv. Cerkev prenesla to slavlje z velikega četrтка na četrtek po nedelji presv. Trojice.

Praznik sv. Rešnjega Telesa je l. 1264 postavil papež Urban IV., in sicer zaradi prikazni, ki jih je imela njegova sodobnica, belgijska redovnica Julijana iz Lütticha (Litija). Ze izmlada je vneto častila najsv. Zakrament. Od svojega 16. leta je v zamaknjenju večkrat videla mesec, ki mu je pa manjkal krajec. Gospod ji je razodel, da mesec pomeni praznike cerkvenega leta; njih krog pa še ni poln, ker manjka praznika sv. Rešnjega Telesa. V Lüttichu je tedaj opravljal višjo cerkveno službo poznejši papež Urban IV.; Julijana se je obrnila nanj in takoj se je zavzel za vpeljavo tega lepega praznika.

Procesije sv. Rešnjega Telesa pa ni nihče ukazal, ampak je v 13. in 14. stoletju iz praznika sama zrastle. Sedaj je to najlepša verska slovesnost za vsak kraj, in nas tudi drugoverci zavidajo zanjo.

Praznik in procesija sv. Rešnjega Telesa bi naj nam bili sveti priložnosti, da javno, neustrašeno in najsposiljiveje izrazimo svojo trdno vero v Jezusovo navzočnost pod podobo kruha in vina. Naša duša in naše telo bi se naj v globoki hvaležnosti sklanjala ob misli na Jezusovo dobroto, ker se je ponižal ne samo do nas ljudi, ampak do mrtve narave, do skorjice kruha in do čaše vina, da se v njima daruje za nas, da nas z njima hrani in da je v naših tabernakljih neprestano naš gost, tolažnik in priprošnjik. Ni nam treba Boga iskati v nebesih, ker ga imamo med seboj. Ni nam treba zavidati Izraelcev za njih veličastni tempelj, kamor so hodili opravljat krvave in nekrvave daritve; naša daritev je neizmerno več, ker je božji Sin v njej Dar in Darovalec. Jezus v sv. Hostiji je še vse bolj nebeška

hrana, kot je bila mana v puščavi; samega Boga uživamo in božje življenje prihaja v nas. Našemu svetniškemu Baragi se je med Indijanci do solz inako storilo, ko jim je blagoslavljal prve lesene cerkvice, v nekaj dneh zgrajene iz brun in brez stropa, kot so naši skednji; misel, da se bo tu opravljal sv. daritev in da bo Jezus med njegovimi nevednimi Indijanci osebno prebival ter jih hranil, krepil in tolažil, je do solz razgibala njegovo slovensko dušo.

Pač bi bili nesrečni, če bi nam reformacija vzela katoliško vero in z njo resnice o sv. Evharistiji. Naša vera bi postala ubožna, saj bi pogrešali najožjega in najprisrčnejšega stika z Jezusom. Zato se naj na praznik sv. Rešnjega Telesa vsako leto med nami dopolnjuje naročilo sv. Cerkve:

Kar le moreš, daj v zahvalo,
zanj bo slave še premalo,
tvoje hvale dosti ni.

*

Mašno besedilo na praznik sv. Rešnjega Telesa je posebno blesteč dragulj katoliškega bogoslužja. Sam veliki krščanski mislec sv. Tomaž Akvinski je to besedilo sestavil. Tudi njegov prijatelj, sv. Bonaventura, ga je napisal; ko pa je Tomaževo prebral, je svoje takoj umaknil in prijatelju navdušeno čestital. Predpodebe stare zaveze se v tem besedilu spajajo z besedili nove zaveze in povzdigujejo presveto Skrivnost, v kateri kakor v kristalu odsevajo tudi skoro vse druge verske resnice. »Z najboljšo pšenico jih hrani, aleluja, in z medom, tekočim iz skale, jih nasičuje, aleluja, aleluja, aleluja. Vrskajte Bogu, ki je naša moč, vrskajte Bogu Jakobovemu!« tako se v svetem zanosu začne mašno besedilo praznika.

Kot Berilo čita mašnik list sv. Pavla do Korinčanov, ki v njem apostol popisuje postavitve presv. Evharistije po zadnji večerji in nas navaja k vrednemu sv. obhajilu.

Ganljivo lepa je pesem, ki sledi za Berilom. Cerkev nas v njej spominja na božjo skrb, ki deli vsakemu živemu bitju vsakdanjo hrano, človeku pa daje božjo jed, ki nas združuje z Jezusom. »Oči vseh gledajo vate, Gospod, in ti jim daješ hrano o pravem času. Svojo roko odpiraj in vse, kar živi, napolnjuješ z blagoslovom. Aleluja, aleluja. Moje meso je res jed in moja kri je res pijača; kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni

in jaz v njem.« Nato mašnik moli in pevci pojo slavospev sv. Tomaža o sv. Rešnjem Telesu »Hvali, Sion, Rešenika«, ki s preprosto jasnostjo razvija vse verske resnice o sv. Evharistiji, nato pa preide v prošnjo do Dobrega pastirja:

Ti nas pasi, ti nas ščiti
in nekoč dovoli priti
nam do večnih radosti!

Evangelij je vzet iz Jezusovega govora v shodnici v Kafarnaumu. Ko je Jezus pomnožil kruhe in nasitil 5000 mož, ga je množica iskala, da bi ga postavila za zemskega kralja. Spremili so ga v shodnico v Kafarnaumu ob Genezareškem jezeru. Jezus jim je tedaj obširno govoril o Kruhu, ki ga bo dal v hrano, in o njegovih učinkih za dušo in telo.

Ganljivo lepa je prošnja poročanju, da bi verniki bili eno v ljubezni med seboj, kot se je tudi v to hostijo združilo mnogo klasov in žitnih zrn in v to vino mnogo grozdov in jagod.

Po obhajilu sledi najprej Jezusovo otožno naročilo: »Kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate smrt Gospodovo«. Takoj nato pa mašnik prosi: »Naj nas nasiti, prosimo te, Gospod, večno uživanje tvoje božje narave, ki ga upodablja časno prejetje tvojega dragocenelega Telesa in Krvi.« Sv. obhajilo je torej podoba in predokus nebeške sreče.

*

Svoje radosti in hvaležnosti zaradi sv. Rešnjega Telesa pa Cerkev ne more obdržati med stenami božjega hrama, marveč jo nese ven kaj, med hiše, polja in travnike. V pozlačeni monstranci je zlata lunica, posejana z lesketajočimi se biseri, in ljubeče oklepa sv. Hostijo. Okrog nje je spleten za ta praznik venček pisanega cvetja. In duhovnik nese monstranco pod belim, svilenim nebom. Na čelu slavnostnega obhoda plapolajo škrlatno rdeča bandera s slikami zavetnikov župne in podružnih cerkv. Med sprevodom se svetlikajo v pomladnem soncu križi in sulice zastav. Mladina siplje Jezusu cvetje iz košaric, verniki gredo v prazni obleki sparoma, mnogi svetijo s svečami. Ponekod koraka v sprevodu vojaštvo in proži strele v pozdrav Kralju kraljev. Iz zvonikov lije mogočno in veselo pritrkavanje zvonov. Glas zvončkov srebrno zveni in se menjava s petjem zbora ali godbe. Ob hišah in potih stoje mlaji in mlajčki, breze in drugo zelenje. Ta dan se nam zdi, kot bi izginil z zemlje trdi ukaz: »Prokleta zemlja v tvo-

jem delu, trnje in osat bi ti rodila.« Božje Jagnje gre preko nje ter posluša šumenje valujočih pšeničnih njiv in pozdravlja vinske gorice, ki so dale kruh in vino za sv. Evharistijo.

Spotoma so postavljeni štirje zeleni šatorji z oltarji, odkoder se daje blagoslov. Vsak od teh šatorov je obrnjen na drugo stran neba, vsa župnija bo od tam prejela blagoslov. Praznik sv. Rešnjega Telesa je šatorski praznik krščanskega ljudstva.

Ko je duhovnik prinesel v šator monstranco, pokadi Najsvetejše in zapoje evangelij. Prvi evangelij je začetek Janezovega evangelija in govori o življenju druge božje osebe, preden je iz ljubezni do nas postala človek, in kako je bivala med nami. Drugi evangelij govori o pomnoženju kruhov, s katerim je včlovečeni Bog predpodobil sv. obhajilo. Tretji evangelij je zopet iz Jezusovega kafarnaumskega govora in napoveduje postavitev sv. Evharistije. Četrty evangelij pa opisuje, kako je Jezus po zadnji večerji izvršil to predpodo in napoved ter se dal v daritev in daritveni obed.

Vsi štirje evangeliji nam poživljajo vero v Jezusovo navzočnost v sv. Rešnjem Telesu. Nato mašnik v našem imenu pri naša Jezusu prošnje za naše dušne in telesne zadeve, saj je Jezus tudi v svojem zemskem bivanju imel vse umevanje zanje. Te prošnje so:

Treska in hudega vremena. — Reši nas, o Gospod!

Daj in ohrani sad zemlje. — Prosimo te, sliši nas!

Ponižaj sovražnike svete Cerkve. — Ohrani apostolskega pastirja in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri. — Daj vsemu krščanskemu ljudstvu mir in edinost. — Prosimo te, sliši nas!

Nagle in neprevidene smrti. — Reši nas, o Gospod!

Daj krščanskim kraljem mir in pravo soglasje. — Deli svoje milosti naši deželi in njenim oblastnikom. — Prosimo te, sliši nas!

Ko je duhovnik z zborom odpel nekaj teh prošenj, utihnejo zvonovi in monstranca se zasveti v soncu: Jezus blagoslavlja župnijo in njene prebivalce. Nato zvončki zopet zazvene in se zvonovi razmajejo; nova evharistična pesem počasti božji Kruh. Sprevod krene dalje.

Zadnji blagoslov je še posebno slovesen. Duhovnik se zapovrstjo obrne na vse štiri strani sveta in blagoslavlja, zraven pa ponavlja prošnje zoper

hudo uro, kužne bolezni, glad in vojsko, neprevideno smrt in vsako drugo zlo.

Po zadnjem blagoslovu gre s p r e v o d v cerkev, kjer se odpojeta še zadnji kitici slavospeva »Hvali Sion« in je tudi tu blagoslov z Najsvetejšim.

*

Praga ni med najbolj krščanskimi mesti Evrope; brezverski vplivi so ji pustili žalostne posledice. V tem mestu je šla sedemletna deklica z materjo v samostan ter tam videla redovnico, ki je pekla in rezala hostije. Plaho se ji je približala, potem pa vzela vrhno hostijo in jo zelo

spoštljivo in prisrčno poljubila. Mati je prišla v zadrego in je otroku pripomnila, da bi ne bila smela tega storiti. Dekletce je pa odgovorilo: »Veš, mama, ko bo Jezus pri maši prišel v hostijo, ga bo na njej že čakal moj poljub; in misliš, da ga ne bo vesel?«

Tudi naše spoštljive ljubezni do presv. Evharistije je Jezus vesel. Naj se nam na letošnji praznik sv. Rešnjega Telesa še bolj razgori, potem jo pa nosimo s seboj k v s a k e m u obisku v cerkvi, k v s a k i sv. maši in k v s a k e m u sv. obhajilu!

Dr. Fr. Jaklič.

Hostija

*Pred tabo klečim
in vate strnim,
o hostija bela,
ti sveta skrivnost;
ti duše si moje
najslajša sladkost.*

*Ti nimaš globin,
ti nimaš višin,
o hostija mala,
ti nimaš meja,
saj sama si čudež:
obsegaš Boga.*

*Ljubezni živim,
ljubezni želim...
Ti, hostija sveta
presegaš želje,
saj nosiš najblažje
božansko Srce.*

*V dolini solze,
v praznoti sveta
ti, hostija sama
nebes si odsvit:
pod tvojo podobno
moj Jezus je skrit.*

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Steber in temelj resnice

(1. Tim 3, 15.)

Prav s hvaležnostjo sprejema uredništvo razne nasvete, ki iz njih spozna, o katerih vprašanih naj »Bogoljub« razpravlja. Vidi pa tudi, kako naši čitatelji »Bogoljuba« z zanimanjem prebirajo.

Skušnja uči, kako netočno pojmovanje imajo nekateri o tem, kaj je nezmotljivost in v čem je nezmotljivost svete katoliške Cerkve in nje po-glavarja.

Skušajmo to reč razjasniti.

V svetnih zadevah se med znanstveniki mnenja mnogokrat menjavajo. Koliko je že bilo trditev, ki so jih nekaj časa dokazovali, pozneje pa zavrgli in opustili! Stoletja so bili prepričani, da se sonce vrti okrog zemlje, danes vsakdo ve, da zemlja kroži ob soncu. Le božja resnica je zanesljiva in trajna, in to resnico uči Cerkev Kristusova, ki jo vodi Sveti Duh, zato se v verskih in nra-v-nih stva-reh ne zmoti in se zmotiti ne more.

Če pravimo: Cerkev uči, Cerkev zapoveduje, Cerkev deli svete zakramente,« imamo v mislih učečo Cerkev t. j. one pooblaščenice, ki jim je Jezus sam izročil trojno oblast, ko jih je poslal, da bi nadaljevali njegovo zveličavno delo. Z drugo besedo: učeča Cerkev so apostoli in njih nasledniki.

*

Ko govorimo o nezmotljivosti, je seveda treba vedeti, kolik je obseg nezmotljivosti, kako daleč sega t a o d Boga dana obramba božjih resnic? Cerkev ne more nič napačnega učiti, a samo v verskih in nra-v-nih naukih.

Kaj so to: verski in nra-vni nauki? Že beseda pove, da so verski nauki taki, ki jih moramo verovati, če se hočemo zveličati. Jedro verskih nauk imamo v temeljnih resnicah, — šest poglavitnih resnic zna naštet vsak otrok — in pa v apostolski veri. Nra-vni nauki so pa taki,

ki moramo po njih živeti, če hočemo doseči blaženstvo v nebesih. Glavne npravne nauke nam je Bog sam začrtal v sinajski zakonodaji.

Če bi kdo hotel izvedeti, koliko časa bo živel, ali koliko zvezd je na nebu, ali če so njegovi starši prišli v nebesa, — o tem sveta Cerkev ne da gotovega odgovora, saj to ne spada ne med verske, ne med npravne nauke.

Pač pa Cerkev nezmotljivo razlaga sveto pismo in ustno izročilo; kajti to sta dva vira, v katerih je shranjeno in zavarovano vse, kar je Bog razodel, torej ves božji nauk, vse verske in npravne resnice.

*

Pojasnili smo, da ima dar nezmotljivosti sv. Cerkev Kristusova. Tudi to nam je že znano, da je treba imeti pred očmi le učečo Cerkev, ko govorimo o nezmotljivosti. Prva učeča Cerkev, ki je prejela ta dar, so apostoli s Petrom kot poglavarjem. Sedanja učeča Cerkev so nasledniki sv. Petra in apostolov, t. j. papež in škofje.

V vsaki državi določi tako zvana postavodajna oblast poleg sodišč še najvišji sodni dvor, ki ima v dvomnih primerih zadnjo, nepreklicno odločitev. S tem pa ni rečeno, da bi ta odločitev ne mogla biti zmotna, pogrešena. Če ostanemo pri omenjeni primeri, bomo rekli: Tudi Cerkev, ki jo je Kristus postavil, da vodi ljudi k zveličanju, je ustanova, ki ima tudi najvišjo učeniško razsodišče, toda samo za verska in npravna vprašanja. Ali to razsodišče ima polno moč od Kristusa samega; pa ne samo polno moč, marveč tudi razsvetljenje, zaslombo, varstvo in brambo, da so razsodbe in razjasnila, ker so zajete iz razsvetljevanja Svetega Duha, resnična in nezmotna.

Kadar se je širila tu ali tam nevarna zmota med ljudmi, je učeča Cerkev po svojem poklicu nastopila in slovesno razglasila ter pojasnila, kako se glasi božji, razodeti nauk; zmoto pa je zavrgla in pristavila, da je vsakdo izobčen iz katoliške Cerkve, kdor bi se zmote trdovratno držal. Jezus je dejal apostolom: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

Učeča Cerkev odločuje v verskih in npravnih vprašanjih na skupščinah, ki jih imenujemo vesoljni cerkveni zbori. Tak »koncilij« ali cerkveni zbor so sklicali že apostoli leta 50 po Kr. v Jeruzalemu. In kako so zaključili to prvo zborovanje učeče Cerkve? Zapisali so: »Od-

ločil je Sveti Duh in mi z njim, da vam ne nalažamo nobenega bremena več kakor te-le potrebne reči: da se zdržite tega, kar je darovano malikom, in krvi in mesa zadušenih živali in nečistovanja.«

Za tem zborom je sledilo v zgodovini svete Cerkve še 20 konciljev. Prvi je bil v mestu Niceji leta 325, kamor je sklical papež Silvester, 33. nasled. sv. Petra, vse škofo katoliške Cerkve (bilo jih je že okrog 300), da so zavrgli nauk krivoverca Arija, ki je tajil božanstvo Kristusovo. — Zadnji vesoljni cerkveni zbor je bil pa leta 1869 do 1870 v Rimu, kjer je bil pojasnjen in razglašen tudi nauk o nezmotljivosti papeževi.

Prav ta nauk je delal marsikomu preglavice, ki je morda še tu in tam kamen spotike.

Dostikrat se čuje ugovor: »Saj je papež človek, kakor smo mi; samo Bog je nezmotljiv.« Čisto pravilno. Papež, četudi ima med ljudmi najvišjo čast na zemlji, četudi je prvi poglavar, je vendarle človek, podvržen človeškim slabostim; papež se more zmotiti v človeških stvareh, kakor mi; papež lahko dela napake pri branju, pisanju, govorjenju, pri računih kakor mi. Papež more tudi grešiti, kakor mi. Pa se je zgodilo, da je bilo na papeškem prestolu tudi nekaj cerkvenih poglavarjev, ki tega imena niso bili vredni, ker so bili grešniki. A nezmotljivi so bili tudi ti. Nauk, da imajo tudi papeži dar nezmotljivosti, je verski nauk; seveda je treba vedeti, kako se to umeva.

Če pravimo, papež ima dar nezmotljivosti, ne trdimo, da ne more grešiti (kar smo že pojasnili), ne trdimo, da ima dar nezmotljivosti v vseh stvareh. Papež ima dar nezmotljivosti, da — kadar je treba — razsvetljen od Svetega Duha tudi sam razjasni, kaj je nauk božji in kaj je treba za resnico imeti. Torej zopet samo v verskih in npravnih, ne pa v drugih naukih. Poleg tega je pa važno tole: Papež uči nezmotljivo, kadar kot najvišji poglavar svete Cerkve in kot namestnik Kristusov razglasi kakšen nauk, da ga sprejmejo katoličani vsega sveta.

V zgodovini katoliške Cerkve ni bilo mnogo primerov, da bi bil papež brez vesoljnega cerkvenega zbora razglasil kako odločilo v verskih naukih. Omenjamo tu samo versko resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju.

V katoliški Cerkvi je živelo že od davnine prepričanje, da duša Matere našega Gospoda ni mogla biti nikoli omade-

ževana z grehom, tudi ne z izvirnim grehom. Saj vemo, da je ta svetost Marijina izražena že tudi v pozdravnih besedah angelovih: »Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj...!« Milosti polna! Kako bi bila milosti polna, če bi bila kdaj brez milosti! Vendar pa so bili med kristjani nekateri, ki so izražali dvome o gotovosti te resnice. Zato so se množile želje in prošnje velikih častilcev Marijinih in skoraj vsega katoliškega sveta, naj bi papež kot najvišji učenik svete Cerkve razpršil vse pomisleke posameznikov in pospešil češčenje Marijino s tem, da bi proglasil nauk o Marijinem brezmadežnem spočetju tudi kot versko resnico.

Zdaj pa ne smemo misliti, da se je papež dostojanstveno usedel na svoj prvenstveni prestol, pa ustregel željam dobrih vernikov. Ne, ne. Sveti oče Pij IX., ki je vladal sveto Cerkev od l. 1846—1878, je prosil škofove in kardinale vsega sveta za mnenje in sodbo, priporočal je molitev v ta namen in sam mnogo molil ter prosil Svetega Duha za razsvetljenje. Ko je tako zadeva dozorela, je povabil škofove v Rim, ne na vesoljni cerkveni zbor, marveč na slovesnost proglašenja verske resnice o brezmadežnem spočetju Marije Device. 8. decembra 1854., je papež Pij IX., obdan od 156 škofov, nadškofov in kardinalov, po slovesni službi božji stopil na prestol in razglasil vsemu katoliškemu svetu:

»Nauk, ki uči, da je bila preblazena Devica Marija, v prvem početku po posebni milosti božji vsakega madeža izvirnega greha obvarovana, je od Boga razodet, zato ga morajo vsi kristjani trdno in stanovitno za resnico imeti.«

Ali je papež v tem trenutku zaukazal kaj novega verovati? Ne. Le potrdil je in razglasil, da je nauk o brezmadežnem spočetju Marijinem od Boga razodet, četudi ni tako jasno razviden iz svetega pisma. Ves katoliški svet je z radostjo sprejel ta glas iz Rima, ljubezen do Marije in češčenje Marijino je pa od takrat stalno napredovalo.

*

Ker pa nauk o papeževem daru nezmotljivosti ni bil še točno razložen, ga je vesoljni cerkveni zbor, torej učeča Cerkev,

v Vatikanu l. 1870 natančno objasnila; obenem je pa vatikanski koncilj razglasil ta nauk kot versko resnico. Na katere razloge in dokaze se je pa naslonil vesoljni cerkveni zbor, ko je razglasil ta nauk kot versko resnico? Na to vprašanje lahko odgovorimo: Bog sam je tudi ta nauk razodel; iz svetega pisma so ga očetje vatikanskega koncilja povzeli. Poglejmo! V sv. evangeliju (Luk 22, 31 ind.) beremo: Gospod je rekel: »Simon, Simon, glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico; jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera. In ko se ti svoj čas spreobrneš, potrdi svoje brate...«

Kako je treba ta govor umevati? Jezus je Petru hotel povedati to-le: Glej satan vas je hotel poskusiti v veri, kakor se pretresa pšenica. Koliko bi jih bilo ostalo stanovitnih? Toda jaz sem prosil in molil — prav zate, o Peter, kajti ti si glava Cerkve in na tebi je vse ležeče. Molil sem, da bi ti vera ne opešala. Tvoja vera, ki jo učiš, mora biti trdna, neomajna, nezmotno resnična... Tako je Jezus sam označil Petra in vse njegove naslednike, papeže kot temelj in steber resnice.

Ko je Jezus obljubil, da bo dal Petru najvišjo oblast v Cerkvi, mu je rekel: »Ti si Peter (Skala), in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala...« (Mt 16, 18.)

Če bi se moglo zgoditi, da bi papež, ki je temelj svete Cerkve, vernike v zmoto zavedel, bi morali reči, da beseda Jezusova ne drži. To je pa izključeno.

Istemu Petru, prvaku apostolov, je Jezus tudi naročil: »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!« (Jan 21, 15.) Postal je tako Peter pastir vernikov in apostolov, da jih vodi na dobro pašo, da jih hrani z zdravim naukom, ne pa z zmoto. In isti Jezus, ki mu je poveril to veliko nalogo, mu je dal tudi moč, da jo pravilno izvrši.

To so svetopisemski dokazi, ki se je nanje naslonil vesoljni cerkveni zbor, ko je razglasil leta 1870 versko resnico o nezmotljivosti papežev, ki so pravi nasledniki sv. Petra, pa jim veljajo obljube Jezusove v isti meri, kakor svetemu Petru, prvemu papežu svete Cerkve.

O trpljenju: Prenašati mnogo velikih težav v ljubezni do Jezusa Kristusa, je najkrajša pot do popolnosti. Sv. Ignacij Lojolski. — »O Gospod, želim trpeti ali umreti!« Sv. Terezija. — Pot križa je najvarnejša pot, ki nas najbolj približa Bogu in božjo ljubezen v nas utrdi. Sv. Magdalena Žofija Barat.

Šesta zapoved je ščit, ki varuje človeka v kreposti in gre v boj zoper ono zlo, ki obljublja norišnice in bolnišnice in okužuje kri s klicami smrti. Sedem državnih naredb ne more opraviti za ozdravljenje in za zdravstvo krvi toliko, kakor ta zapoved božja.

(Iz pastirskega lista kardinala dr. Faulhaberja.)

Jezusov klic po dušah-žrtvah

Na praznik presvetelega Rešnjega Telesa je ljubeča duša vprašala Jezusa: »Zveličar, česa si danes želiš?« Gospod je odgovoril: »Legijo duš-žrtev, ki naj v procesiji hodi vedno pred menoj. Od nje naj se dvigajo plameni ljubezni in žrtev do mojega srca. Medlim žeje po dušah-žrtvah.«

Nekam trdo zveni izraz »duša-žrtev«. Ne ustrašimo se ga, saj obsega vse, po čemer hrepeni plemenito srce: apostolat brezmejne plodovitosti in sredstvo za najvišjo svetost.

Božji Zveličar bi rad rešil izgubljene duše, ki tavajo v smrtni senci zmot in greha. Kljub vsem zablodam in žalitvam jih ljubi kot brate. V svojem prekipevaločem usmiljenju budi Jezus med nami duše-žrtve, ki naj bi svet reševale pogube.

Ali je mogoče, da kliče Bog tudi lajike, naj mu pomagajo pri njegovem reševalnem delu? Da, in srečen vsakdo, ki je izbran, da pomaga reševati duše, saj prav s tem izredno poveljuje Boga. Duše se rešujejo bolj z molitvijo, z žrtvami in s trpljenjem kot pa s poukom in s pridigami. Sv. Terezija Det. J. je rekla: »Trpljenje reši več duš kot najsijajnejše pridige.« Duhovniki so oznanjevalci božje besede, duše-žrtve pa dopolnjujejo njihovo delo z molitvijo in z zatajevanjem.

S tem ni rečeno, kakor da bi duhovniki ne mogli postati duše-žrtve! Nasprotno! Kristusovi duhovniki, njegovi ljubljeni prijatelji, se morejo prvi ponuditi božjemu Srcu kot žrtve ljubezni. Kot take bo Jezus še prav posebno obsipal z milostjo in z ljubeznijo. Storil bo iz njih prave apostole svojega usmiljenja.

Samo Bogu je znano, koliko duš se žrtvuje v tihem apostolskem delu za zveličanje bližnjih! Pa tudi krščanski svet pozna zglede junaških žrtev, ki vabijo, da bi jih posnemali tudi mi. Omenjamo samo sveto Marjeto Alakoško, sv. Malo Cvetko, s. Benigno Konsolato i. dr. Šele na sodni dan bo znano, koliko so te skrite, preproste in apostolske duše storile za blagor vsega človeštva. — Toda Srce Jezusovo hoče še več. Po vsem svetu išče duš-žrtev: po samostanih, v hišah bogatinov in siromakov. Grešnike in nedolžne, goreče in mlačne izbira Jezus in jih sam vzgaja za duše-žrtve.

Zakaj hoče Jezus cele vrste požrtvovalnih duš? Ker ima na svetu mnogo izgubljenih duš, ki ga ne ljubijo in ga nočejo

poznati. Vse te bi Jezus rad rešil. Mnoge izmed njih, ki so mlačne, bi rad dvignil do posebne svetosti. Hoče pa, da bi mi sodelovali; hoče velikopoteznih, gorečih duš, da bi združene z njim in z njegovim trpljenjem reševale trdovratne in mlačne duše in pomagale dvigniti dobre k svetosti.

Jezus išče duš-žrtev po samostanih. Če začuje duša njegov osrečujoči klic, naj brez oklevanja izroči Jezusu vse, kar želi: dušo, srce in telo, vse zmožnosti, vsa dela, vse trpljenje, vse zasluge in tudi to, kar bi ji drugi v življenju in po smrti dobrega naklonili. Vse to naj prepusti Jezusu za rešitev in posvečenje duš. Naj nihče ne misli, da je borno, kar da. Spomnimo se uboge vdove v templju! Jezus jo je pohvalil. Kako zadovoljen bo šele z vsakim izmed nas, ki mu izroči ne samo zadnji vinar, marveč tudi samega sebe kot žrtve! Na tako velikodušnost bo božje Srce nedvomno odgovorilo z obilico milosti.

Nekatere duše posvetijo Bogu le trenutno kako dobro delo. Duša-žrtev ponudi vse. Nekatere polože le včasih kako žrtev v božje Srce, duša-žrtev mu pokloni vse. Nekatere duše darujejo Bogu le posamezna dela ljubezni, življenje duše-žrtve pa je neprestani junaški čin najpolnejše ljubezni.

Duša-žrtev torej ne da, kakor nekatere, le nekaj sadov, marveč ponudi celo drevo z vsemi sadovi. Duša, ki se žrtvuje, je kakor goreča sveča, ki tiho in neopazeno plapolata samo za božje Srce, dokler se vsa ne porabi. Duša-žrtev je kot kadižno zrno, ki se na oltarju ljubezni spreminja v prijetno vonjavo; je kakor zlato ali demantno polje, ki iz njega Kristus neprestano črpa sredstev, da rešuje svoje, v grešnih sponah trpeče brate. Vsaka žrtev priganja Gospoda, da ponudi grešnikom novih milosti. Da, duše žrtve so prave zakladnice, ki bodo izčrpane šele ob smrti. Neusahljivi vrelci so, ki neprestano teko in napajajo vsihajoče duše.

Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša, in kdor ima srce, odprto ljubezni, naj razume vabilo božjega Srca! Ali ni, kakor bi se Jezus predvsem obračal na redovne osebe? Koliko so že žrtvovale ob vstopu v samostan! Če se mu izroče tudi kot duše-žrtve, jih bo Zveličar sam vodil k svetosti. Apostole in svetnike po svojem Srcu bo napravil iz njih!

Toda Jezus vabi vse, vse, išče duš-žrtev povsod: po tovarnah in uradih, na

polju in po ječah, po bolnišnicah in šolah, vsaka še tako pozabljena in neznatna duša je dragoceno orodje v njegovih rokah.

Pa poreče kdo: »Nisem vreden, da bi postal duša-žrtev.« Saj ni treba, da bi bil vreden; Jezus ne gleda na to, koliko si vreden.« Zopet drugi trdi: »Nimam pravega umevanja za življenje požrtovalne ljubezni.« Umevanje bo že prišlo, če imaš dobro voljo. Jezus je vendar obljubil, da bo duše-žrtve sam učil ljubiti ter jim razkril zaklade in skrivnosti svojega srca. Nekateri mislijo, da ne znajo prav moliti. Ravno prav! Jezus sam jih bo naučil.

Zavedajmo se: Jezus prav posebno ljubi take duše, ki se žrtvujejo za druge. Njegove izvoljenke so. Mislimo na mater in njenega najdražjega otroka, ki je materi v s e. Otrok to tudi umeva, zato ne skriva, da ima posebno pravico do materine ljubezni. Sme jo objeti in na njenem srcu počivati. Materi to ugaja. Oba sta srečna v medsebojni ljubezni. Do take ljubezni pri Jezusu ima pravico tudi požrtovalna duša.

Ni torej večje sreče in odlike, kot biti ljubljenec božjega, dobrega in ljubečega Srca Jezusovega. Zveličarjeva hvaležnost in dobrota gre tako daleč, da je obljubil: »Imeli bodo moč nad mojim srcem«. Jezus

bo dal dušam-žrtvam vse, kar ga bodo zase in za druge prosile. Ljubezen za ljubezen! Božje Srce se v velikodušnosti ne da preskositi. Ako da duša vse, da tudi Jezus vse.

Kdor postane duša-žrtev, ne prosi s tem Boga posebnega trpljenja, izrednih križev, ampak se le ponudi, da bo vse vdano sprejel, kar mu je po božji Previdnosti odločeno, in da bo z vsem pomagal Jezusu reševati duše. Navadno se zadovolji Jezus z natančnim spolnjevanjem stanovskih dolžnosti. Če od nekaterih duš zahteva več, je to dobro znamenje. Redki pa so, ki jih Jezus popelje v skrajno globino trpljenja. In prav ti so njegovi posebni ljubljenci, najbolj blagoslovljeni in najsrečnejši. Roka nebeškega Mojstra jih čudovito oblikuje v svetnike, ki donášajo svetu rešitev.

Kdor hoče biti sprejet v »Zvezo duš-žrtev« in biti deležen vseh duhovnih dobrot te zveze, naj z dovoljenjem svojega spovednika ali duhovnega voditelja moli posvečenje s trdnim namenom, da bo vztrajal do konca svojega življenja v duhu žrtve in zadoščenja.

V »Zvezo duš-žrtev« sprejema uršulinski samostan v Ljubljani.

M. M. po »P. Hasler, O. S. B.«

Kaj je lepega po svetu

Potopisne črtice. — (Glej lanski letnik!) — Nadaljevanje: Altötting na Bavarskem.

Moje pripovedovanje in popisovanje, kaj je po svetu lepega, se mi je zelo pretrgalo. Morda se še komaj spominjate, da sem lansko leto pod tem naslovom popisoval pot štirih slovenskih duhovnikov na kongres Kristusa-Kralja v Berlin. Prišli smo šele do Berlina in si ga malo ogledali; zdaj bi vam bil moral začeti šele pripovedovati, kaj smo na kongresu lepega slišali. To namreč je glavno, kar sem vam hotel povedati. Medtem pa me je prišla moja stara bolezen, nervoznost. Nervoznost, pravijo, je sitnost. Je že res; a je tudi nervoznost, ki je resnična in zelo neprijetna bolezen. Iztrgala mi je pero iz roke, da ga nisem smel več prijeti. In to je trajalo dokaj dolgo.

Ko je postalo bolje, sem pa vzel spet pot noge in romal sem in tja po široki Nemčiji. Imeli smo III. kongres Kristusa-Kralja v mestu Mainzu (Majnc) in sicer prav oni dan pred praznikom in na sam praznik Kristusa-Kralja (22. do 25. oktobra). Na tem pa ni bilo razen mene nobenega Slovenca. Pač pa je bil iz Jugoslavije nadškof Šarić iz Sarajeva, ki je Jugoslavijo prav lepo zastopal. Četrty kongres pa bo letos — kakor že znano — v Švici, v

višinskem mestu Einsiedeln, na kraju sloveče božje poti. O tem vam povem kaj več v prihodnji številki.

Da sem danes spet prijel za pero, mi je pa dal povod najnovejši svetnik katoliške Cerkve: kapucinski brat sv. Konrad. Imel sem srečo, da sem že dvakrat videl kraj in samostan, kjer je on toliko let in tako vrataril, da si je zaslužil svetništvo. In ne boste mi zamerili, če vam nekaj malega o tem kraju povem.

Še ima Bog svoje prijatelje na svetu — in še veliko jih je, — to je moja trditev, odkar po svetu hodim. In prav to je, kar vam hočem povedati, da se prepričate, kako veliko žive in močne vere je še po svetu. Kdor po svetu hodi, se na svoje veselje o tem prepriča.

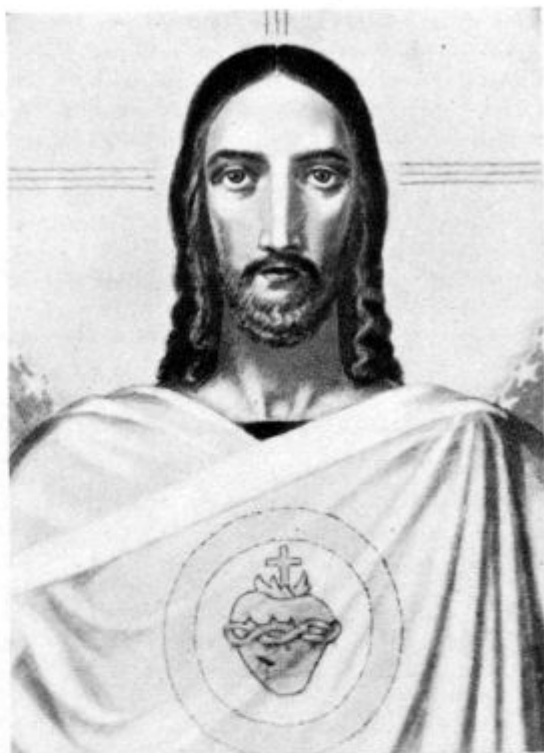
Na Nemškem sta dve prav veliki božji poti: vsaka na enem koncu države. Ena je Kevelar v severo-zahodnem koncu Nemčije, blizu holandske meje. To poznajo dobro naši rojaki na Vestfalskem, ki tako radi tja romajo. Kdor hoče videti, kaj je verska gorečnost, naj gre v Kevelar! Ko je bilo pred nekaj leti več Slovencev iz domovine z vestfalskimi vred tam gori, je rekel neki župnik: »Jaz bi

rad, da bi bila iz vsake naše fare vsaj dva tukaj, da bi tole videla in doma povedala, kako je tukaj.« Nemci trdijo, da pride v Kevelar vsako leto več romarjev kakor v Lurd.

Druga velika božja pot na Nemškem je pa na tem koncu Nemčije proti nam, blizu avstrijske meje. To je Altötting na Bavarskem. Dvakrat sem bil tam. In reči moram, da sem obakrat občudoval to veliko božjo pot in to živo versko življenje, ki se tam razvija.

Altötting (Alteting) je malo mestece, kakor so naša podeželska mesteca na Slovenskem. In sredi tega mesta je božja pot. Da, skoro celo mesto je božja pot; saj je, kakor pravimo, na enem kupu kakih osem cerkva. Iz tega morete sklepati, da je tu versko življenje prav močno in cerkveni promet, kakor pravijo Nemci (Betrieb), velik. (V ozadju slike: Celotni Altötting 1 se vidi nekoliko nejasno velika cerkev. To je pa že drug kraj: sosedno mesto Neuötting.) Cerkev z dvema šilastima zvonikoma je farna cerkev. Velika je in prav lepa. Na prvi sliki vidite proti levi posebno veliko cerkev z malim zvonikom; na tretji sliki pa vidite pročelje te cerkve. Ta cerkev je nova; stoji šele kakih par desetletij. Prostora ima za 7 do 8 tisoč ljudi. Ko so torej imeli že toliko drugih cerkva, so čutili potrebo zidati nanovo še to ogromno hišo božjo. Gotovo ne brez vzroka. Niso je zidali samo zaradi lepšega, sicer bi bili gotovo zidali mogočnejši zvonik, ampak iz potrebe. Iz tega morete še lažje sklepati, kako živahno versko življenje mora tukaj vladati. Cerkev nosi častni naslov »bazilika« (kraljeva cerkev). Zidana je v baročnem slogu, ki je po mojem okusu najlepši ali najbolj cerkveni slog, saj so tudi cerkve v Rimu večinoma tega sloga. Bazilika ima mnogo oltarjev, ki so silno skrbno izdelani; krasi jih mnogo prelepih slik. V tej baziliki se zbirajo bavarske moške Marijine družbe. Polna cerkev, 7 do 8 tisoč samih mož ali fantov-kongreganistov. Vsako leto pridejo večkrat skupaj. No, ali mi zdaj verjamete, da je še kaj vere in verske gorečnosti na svetu, in da ima Bog še dokaj prijateljev na zemlji?!

V mestu sta dva kapucinska samostana. Bradati očetje kapucini sploh »vladajo« v Altöttingu. Vseh patrov je kakih 30. Na drugi sliki opazite na sredi zadaj cerkev z nizkim okroglim zvonikom. To je cerkev sv. Ane. Tu je nekaka »podružnica« kapucinskega samostana. Na tretji sliki pa morda opazite na levo od bazilike nad hišno streho vzdigati se majhen stolpiček. To je kapucinski zvonik — z enim samim zvoncec. Tu je pravi kapucinski samostan. Cerkev je podobna, kakršne so kapucinske cerkve povsod. Kjerkoli vidite pravo kapucinsko cerkev: v Loki, Krškem,

M. Laach

Srce Jezusovo

Celju, Celovcu ali Gorici, povsod so si cerkve tega reda silno podobne. Povsod kapela na desni strani, na levi pa jih ni. Povsod tak majhen zvonik, povsod samo en zvon; povsod tudi enako majhen. Taka je tudi ta cerkev v Altöttingu. In pri tej cerkvi, v tem samostanu je živel sveti brat Konrad. Ko sem bil jaz tam, še ni bil ne svetnik, ne »blažen«. Njegov grob pa je bil okrašen in ljudje so radi molili na njem. In kakor se vidi, ne zastoj. Zgodilo se je več čudežev, zato je tako hitro od blaženca »avanziral« za svetnika.

Cel Altötting je torej božja pot; ves je cerkven. Po vseh cerkvah se razdelijo romarji. A kje je srce te božje poti? To pa je milostna kapela. Velike božje poti imajo svoje milostne kapele; milostna podoba ni v velikem oltarju, ampak v posebni kapeli. Na Brezjah je na desni strani cerkve, v Loreti je sredi cerkve pod kupolo, v Einsiedelnu tudi sredi cerkve, a bolj za durmi, v Kevelarju stoji pred cerkvijo na trgu, v Altöttingu pa stoji tudi sredi trga in sredi mesta. Ta kapela je cela mala cerkvica. Glejte jo ono cerkvico s šilastim zvonikom! To je »srce« Altöttinga. Okoli nje je napravljen pokrit hodnik, po njenih stenah pa visi na stotine in stotine, če ne na tisoče zaobljubljenih in zahvalnih podob. Toliko jih ni na nobeni božji poti.

Je še nekaj drugih cerkva in cerkvic v Altöttingu, ki jih ne bom opisoval. Celo me-

stece se mi zdi nekako posvečeno; vse ozračje je versko. In veren človek se v takem zraku počuti tako dobro! Tukaj je tudi velik dom duhovnih vaj, ki ga vodijo seveda kapucini. Ti izdajajo tudi par časopisov, ki so izvrstno urejevani.

To je torej Altötting, dolgoletni dom naj-novejšega svetnika, sv. Konrada iz Parzham-a. Upam, da Vas bo veselilo, če slišite ali berete, da je tudi po drugih deželah veliko verske

gorečnosti. Meni samemu je bilo to v vzpodbudo. Kjer sem našel živa znamenja trdne vere in globoke pobožnosti, sem rekel: Hvala Bogu, da je še vendar tako! Ne, vere še ne bo konec! — In če vi slišite kaj takega, boste gotovo rekli: Če je med drugimi narodi taka gorečnost, tudi mi ne smemo biti zadnji! Hitimo, skupaj se vzemimo, da nas drugi ne prekosijo!

J. Kalan.

NA MARIJINIH POTIH

Z Marijinih gredic

6. Pa je bil vsaj mir...

Mir, mir! Kdo te ne želi, kdo po tebi ne hrepeni! Vsi te imamo radi, vsi ti pojemo slavo, nam vsem je kar prav, če ostaneš pri nas.

A vendar — vsak mir ni mir. Misliš, da je mir, pa je le zaspanost, pa je le brezbriznost, pa je le lenoba. Mar. družba je prinesla tistemu majhnemu delu zemlje, ki se mu pravi podomače župnija, novo življenje, nov ogenj, novo delovanje. Vse je hotela dvigniti, vse poživiti, vse prenoviti.

Pa je zavzdihnil svet, kateremu to življenje ni bilo po volji, pa je zastokal: »Prej smo imeli vsaj mir.«

H. Vurnik

Kapucini, Skofja Loka

Sv. Anton Padovanski

Godec Mehavček je tožil. Če je v prejšnjih lepih časih samo raztegnil svoj meh, brž je bilo polovico župnije pokonci in gostilna pri Dobrovoljčku se je napolnila in plesa in zabave željni pari so se zavrtili, žepi so se praznili, Mehavček je pa imel svoj tedenski, ne, svoj nedeljski zaslužek v žepu.

Zdaj pa... Fantje se ozirajo. Smeti je še nekaj, smeti; deklet pa, pravih deklet pa od nikoder.

Mehavčku se je tožilo. Vlekel je svoj meh, da bi ga kmalu pretrgal, v milih in nemilih glasovih je dajal duška svoji bolesti; a prejšnjih lepih časov ni mogel privabiti. Tolažil se je z mislijo, da bodo nerodovitni tedni kmalu minili. Ogenj bo ugasnil, gorečnost se bo podela, navdušenje se bo ohladilo in staro življenje bo zavladalo.

Se celo toliko se je opogumil, da je voditelju napravil kar najlepšo podoknico, pa —. In grozil je, da je dozdej v cerkev hodil, poslej pa ne bo več, pa —. In priveril se je, da ne verjame nobenemu duhovniku prav ničesar več pa — vse je bilo zastoj. Nedeljski zaslužek je močno padel.

»Hudo je, odkar ni miru.«

Gostilničar Polovnjak na drugem koncu župnije se je jezil, da ni več pravega življenja. Mladina ne zna več biti mlada. Ima samo tiste večne shode in sestanke in seje in predavanja in kakor se že ta »novodobni plevel« imenuje; tam ta mladina modruje in sanja, tam obira poštene ljudi in jim dobro ime krade, tam se goji sovraštvo in prepir na drobno in na debelo — živeti pa ta mladina

Veit

Vera

Berlin

Rim, Sv. Janez v Lateranu

Sv. Peter

ne zna več. Tako se na škodo vsemu dobremu ta mladina postara in od svoje mladosti nima ničesar pokazati.

Kako je bilo to drugače v tistih lepih dneh!

Pihavček je zagodel, pari so se vsipali v Polovnjakovo gostilno, pijača je počasi lezla v glavo in v lase, začeli so govoriti, — pa kako! — Vse se je čudilo, odkod ti ljudje jemljejo svojo besedo. Vse so najbolje vedeli, vse so najbolje znali, vsak je bil modrijan, kakršnega bi bilo treba iskati daleč naokrog pod tem ljubim božjim soncem. Še par požirkov, pa se je začela beseda kresati, lica so zažarela, iz oči se je bliskalo; treba je bilo samo enega še malo podrezati, potem je pa šlo...

Pa to je bil šele začetek. Temu so sledila pota k sodnji, kjer je bilo treba dosledno vse tajiti, kjer se je bilo treba

sklicevati na pijanost in še na sto in sto drugih okoliščin. Nato zapor...

Fantje so se vrnil. Ha, koliko so vedeli povedati! Koliko so prestali! Staro sovraštvo je pa tlelo. Ob primerni priliki je spet buknilo na dan in spet se je začela stara pesem. Mladi so se izvijali iz klešč, ki so jih držale; starejši, že bolj umirjeni, so pa modro ugibali, kdo bo dobil več, Petrov Jože ali Kernov Jaka.

Da, to je bilo življenje takrat, ko je vladal mir. Zdaj pa te družbe, ti novi nazori o življenju, o zdravju, o mladosti!

»Ne!« pravi oče Polovnjak, »to ni več življenje, to je smrt, sama živa smrt!«

Zdaj pa je z gostilno sama izguba; kar zaprl bi jo, če bi ne imel upanja na boljše čase, saj se bo svet spet spametoval, kakor se je še vselej.

Še Boštjanovega očeta je pogrebilo, ker mladina ne zna več živeti.

»Ha,« se je ponašal, »mi smo drugače znali živeti. Ali smo se dajali s fanti iz Dolge vasi.«

»Zato je pa oče grunt napisal na vaše otroke, ker je mislil, da bodo bolj pametni, kakor ste vi. Vi še gospodar niste...«

Zadosti je bilo. Hujše besede mož ni mogel slišati, kakor to, da ni gospodar. In če bi bil gospodar?

To bi bili planili po njegovem gospodarstvu: Mihov Tone, Krajčev Jaka in Staretov Peter! »Za žlake!« Tako so rekli. Da, za žlake bi bil mož plačeval, grunt bi bil pa zdihoval, dokler bi ne bil izdihnil. Boštjan pa bi bil romal od hiše do hiše in sam ljubi Bog v nebesih ve, kje bi mu bila potekla njegova zadnja ura.

»Saj nič ne rečem, da bi ne bilo prav tako, kakor vas sedaj uče,« je hitel mož popravljati svoje prejšnje trditve, »je že tako dobro in prav. Samo mene pustite v miru. Starega medveda ne boš več predelal. Kar je, to bo ostal.«

In mož se je zasmel svoji trditvi, kakor bi bil povedal kdove kaj duhovitega.

»Veste,« je nadaljeval, »kar pogrelo me je, ko sta me Trpinova Meta in naša Lucija začeli učiti, naj neham kleti. Ali se to spodobi, da mladi stare uče?«

»Ste že potrebni.«

»Fant! Smrkavec! Tiho! Kje ste bili vi vsi trije, ti in Meta in naša Lucija, ko sem jaz že hlače nosil!«

Zoper take dokaze je seveda vsaka pametna beseda nemogoča. Kdor se pri svojih dokazilih sklicuje na svojo starost in na svoja leta, kdor vedno sam vse ve in vse zna, drugi pa nič, kdor dokazuje s svojo močjo in s tem, koliko je že sveta videl, ta samega sebe slepi.

Moža je neslo tudi do duhovnega očeta. Tudi tam mora zmagati, tudi njega mora ugnati v kozji rog, tako si po svoji glavi domišlja.

»Gospod,« je začel kar na lepem, »gospod, to vam moram povedati. Tak lep mir smo imeli pri nas in povsod, vsem je bilo vse prav; odkar ste pa začeli s svojo družbo, pa ni več miru, pa ga ni.«

»Kaj pa je tako strašnega, oče?«

»Poglejte. Včasih smo starši učili otroke, danes nas pa otroci hočejo učiti! To ne bo prav in ne bo.«

»No le naprej, oče. Poslušam.«

»I, no, tamle pred dnevi me je naša Lucija nekaj onegavila, da preveč kolnem. Ali se to spodobi? Kdaj sem pa še preveč klenl, kdaj! Kolnem, to je res, pa le toliko, kolikor se spodobi.«

»Koliko se pa spodobi kleti?«

Mož je bil v zadregi. Sukal je klobuk med prsti in ni vedel, kaj bi odgovoril.

»Navihani ste gospod, navihani,« se je pričel spravljati iz zadrege, kar preveč ste me poprijeli za besedo.«

»Kaj pa hočem! Vidite, jaz ne vem, koliko se spodobi kleti. Vedel bi pa rad. Zato sem vas vprašal.«

»Gospod, tukaj ne bova naprej prišla; začniva kaj drugega.«

»Dobro! Kar hočete. Le zastavite.«

»Vi učite dekleta same ljube prevzetnosti. Pravite, da ne smejo z nobenim fantom govoriti. Kam bo svet prišel, če bo tako! Vsi nismo za samostane.«

»Zdaj ste pa vi navihani, oče.«

»Zakaj? Kako? Ali ni res tako? Vi hočete, da bi bila cela župnija en sam samostan.«

»Ne boste, oče. Poštenih fantov hočem in poštenih deklet. Zdravo in čisto

Rim, Sv. Janez v Lateranu

Sv. Pavel

mladino hočem dati Bogu in vam tako, da bi ji ne bilo žal mladih let.«

»Ali mar jaz nisem pošten?«

»Pustiva to vprašanje, bo bolj prav za oba. Kako bi bilo, če bi mogel kaj takega trditi bodisi o vas, bodisi o drugih.«

»No, vidite! Pa nisem poznal nobene družbe.«

»Slišal sem jih pa že mnogo govoriti, da bi danes drugače zastavili s svojim življenjem, če bi bili še enkrat mladi, kakor pa so zdaj.«

»Tisto bi pa tudi jaz naredil.«

»No, vidite, spet eden!«

»Saj veste, mlad človek je neumen.«

»Malo trda je vaša beseda. Ne ume, pač pa tak, da potrebuje dobrega vodnika, dobrega človeka, ki mu zna pokazati pravo pot skozi življenje. Zato potrebuje človeka, kateremu naj zaupa, v

katerem gleda svojega dobrohotečega in dobromislečega prijatelja.«

»Prav govorite, gospod.«

»Tak prijatelj hočem biti jaz, vam vsem prijatelj, starim in mladim. Mladim bi rad pokazal, kje je pravi fantovski in dekliški ponos. Ne v boju, ne v nožu in kolu, ne v divjaškem ponočevanju in rjovenju, ne v plesu in v harmoniki, ne v pijanosti in v nevarnem znanju, ampak v čistosti duše in v zdravju telesa. Oboje pa ne raste iz človeških moči, ampak je treba krepke in močne božje podpore in priprege.

»Gospod tako govorite, da bi nazadnje še midva kmalu postala prijatelja.«

»Tu moja roka!«

Boštjan se je malo otepaval, pa se je ni mogel otepti.

»Pa naj bo, no!« je milostno pokimal.

»In dal vam bom mir. Božji mir! Mir vam in vsemu svetu. Samo grehu in grešni zaspanosti ne.«

»To je spet res, da. Včasih kar malo podremljem med molitvijo. Star sem že, star; kaj pa hočemo!«

»Niste me prav razumeli, oče. Ne mislim, na zaspanost med molitvijo, četudi je ne priporočam. Mislim pa na tiste naše napake in slabosti, ki so z nami vred rastle, ki so zato z nami tako zvezane in združene, da že skoro mislimo, da so meso našega mesa, kost naših kosti, del našega narodnega telesa. Če vam imenujem samo ostajanje zunaj cerkve, brezmejno pijančevanje in večne boje, divjo razuzdanost in razbrzdanost, sem vam povedal vsaj nekatere.«

»Gospod, tega se pa nikar ne lotite, ne bo šlo.«

»Vidite, oče, s temi besedami ste povedali, kaj je tista grešna zaspanost. Ne bo šlo! — Pa mora iti!«

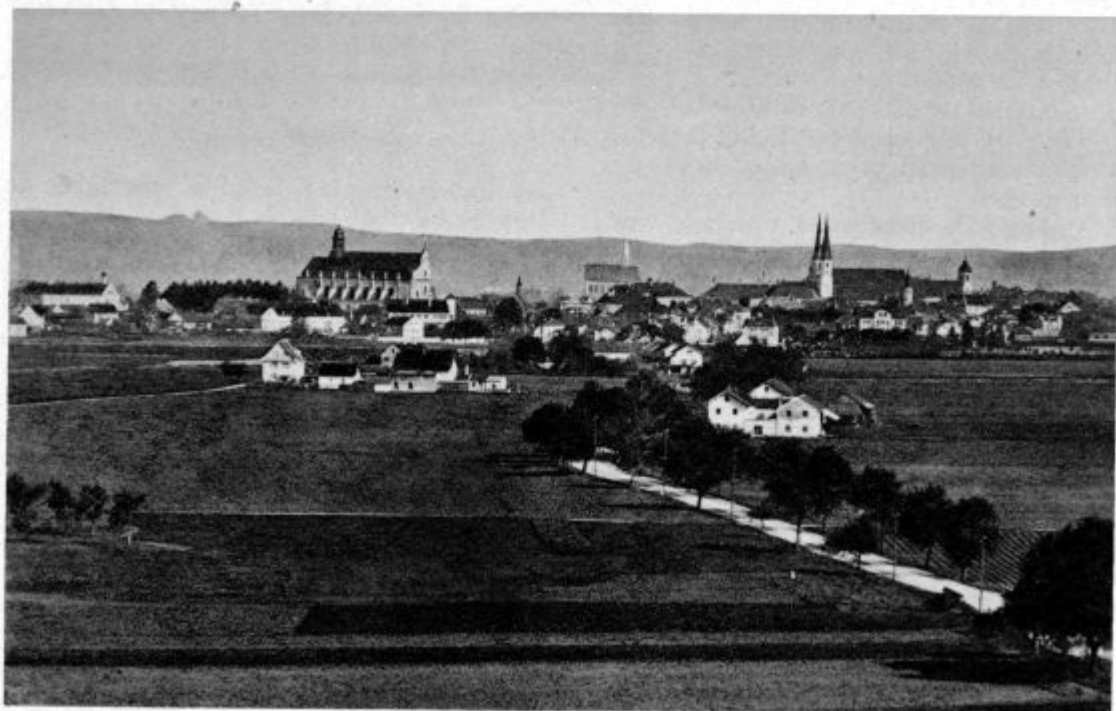
»Bog vas blagoslovi,« je dejal Boštjanov oče, ki je prišel skoro preklinjat delo, katero je nazadnje blagoslavljal, čeprav se mu je zdelo malo, če ne še zelo predrzno.

»Čuden je ta rod,« je govoril sam s seboj; »podirati hoče, podirati. No, bomo videli, kaj bo neki potem sezidal...«

J. Langerholz.

Po odlokih rimske kongregacije za odpustke smejo verniki med skupno molitvijo rožnega venca opravljati kako lahko ročno delo, ki ne ovira notranje pobožnosti. Za odpustke, ki se morejo dobiti samo na blagoslovljeni »molek«, pri skupni molitvi zadostuje, če ima le eden tak »molek« v

rokah. Papež Pij XI. je pa lani, 20. oktobra, še tole dovolil: Če kdo radi ročnega dela ali iz drugega vzroka »moleka« ne more držati v roki, zamore dobiti odpustek, če le ima »molek« med molitvijo kakorkoli pri sebi. — Isto velja tudi za odpustke »postajnega križa«.

V soju Evharistije

Zapiski matere. — (Nadaljevanje.)

VI. V sončni luči.

Početkom leta 1916 je dozorela velika odločitev: Marija-Klotilda naj bi šla vsak dan k svetemu obhajilu! Tako čisto lahko pa to le ni bilo. Če je hotela Jezusa prejeti in šolskega pouka ne zamuditi, je morala kljub mrazu prej vstati in ob sedmih sama k sveti maši iti, ko je bilo še mračno. Jaz sem šla poprej, da sem nato otroke zbudila, jih napravila, po sobi pospravila in oskrbela zajtrk, preden sem hitela na delo v svojo šolo. Kolikokrat sem se zgledovala po naši hčerki! Sklenili smo, da postavim po svojem odhodu v cerkev budilko poleg njene postelje. Ko je napočila njena ura, je bila koj na nogah, se je brž napravila in pripravila za cerkev in za šolo. Ker je mraz zelo neprijetno občutila, ni bilo prav lahko; pa jo je le redkokdaj zmagala utrujenost in recimo — tudi nekoliko lenivost, da je ostala v postelji.

Vsakdanjega svetega obhajila ji nisem ukazovala, marveč sem popolnoma njeni lastni volji prepustila, kako se odloči. Če je zaležala, je nisem karala, pač pa sem prilično omenila,

da v tako sveti stvari ne smemo biti nikdar lahkomišelní. Ko je pozneje imela priložnost, da je šla lahko ob polosmih k sveti maši, ni skoraj nikoli opustila svete daritvene večerje. Molitve po svetem obhajilu sem ji sama razložila in povedala, kako naj se ljubemu Jezusu zahvaljuje; toda čutila sem kmalu, da je Gospod sam vodil razgovor z njo. Ta medsebojna zaupljivost z Jezusom ni bila nova.

Ganljiva je bila njena vera v resnično pričujočnost Jezusovo v najsvetejšem Zakramentu. V njeni detinski dobi sem hodila zgodaj k sveti maši, ko je v hiši še vse spalo. Ako se je med tem prebudila, je vstala in šla pogledat, če bratec še spi. Zdramila ga je in nesla v svojo posteljo. Kolikokrat sem ju tako naletela, da sta sedeč na blazini pregledovala podobe v katekizmu. Klotilda jih je bratcu razlagala. Tako je postala njegova »učiteljica«, neni pa je bilo delo olajšano, ko sem ga pripravljala kot petletnega dečka na prvo sveto obhajilo.

Kadar sem se vrnila iz cerkve, sem pritislila glavicí obeh otrok na svoje srce, nato

Načrt: Božidar Pengov

*Prapor fantovske kongregacije
v Šmartnu ob Savi*

sta oba po otroško molila k božjemu Detetu, ki je bilo v srcu matere.

Pozneje pa je Klotilda prav tako donášala bratcu Jezusa iz cerkve; še vsa prežeta od božje pričujočnosti je kolikortoliko pripomogla, da je tudi bratec čutil dar božje milosti. Večkrat sem opazila, kako sta poljubljala noge in roke podobe Jezusove na križu, da bi »rane ljubega Zveličarja preveč ne bolele«.

L. 1916 sem Klotildo vpisala v glavno bratovščino molitve in pokore na Montmartre. Kot spokorni dan si je izbrala četrtek, dan najsvetejšega Zakramenta. Vse molitve je med zahvalo po sv. obhajilu zvesto in točno opravila. Nekoč je prišla malo pozneje k zajtrku. Opravičevala se je: »Veš, mama, ob četrtnih je zahvala daljša, ker je moj dan!«

V verstvenih stvareh je bila bolj zaprtega srca, tako da sem se bala, da ne bi bile njene pobožnostne vaje bolj iz navade. Nekega dne sem jo zato vprašala: »Kaj pa, ali se ti zdi, da Jezus kedaj s teboj govori?« Seveda sem ji pojasnila, da Jezus ne govori tako, kakor slišimo navadne ljudi govoriti. »O ja«, je odgovorila prostodušno. »Povedal mi je že neko skrivnost.« »Katero pa?« Odgovora nisem mogla izvabiti iz nje. Zato sem nadaljevala: »Si li to že povedala spovedniku?« — »Ne.« »Pa bi bilo prav, če bi vsaj njemu odkrila to skrivnost.« »Pa bom, mati, in če bo dovolil, bom pa še tebi razodela.«

Za to me ni skrbelo, da ne bi dovolil; pa saj sem tudi že sama ugenila. »Mama, jaz bi

Altötting - 3

rada postala redovnica« — mi je kmalu nato zaupala. Poslej je večkrat napeljala pogovor na to namero; samo drugi niso smeli o tem nič vedeti. Še dan pred smrtjo ji je bilo hudo, da se je njena želja po bratčevi neprevidnosti raznesla.

»Šla bi v samostan zato, da bi oskrbovala reveže in male otroke,« je pristavila.

Še pred leti sem ji morala dopovedovati, naj vidi v vsakem revežu Jezusa, ki čaka, da se zanj zavzamemo. To sem storila, da bi ji pomagala pregnati in premagati vrojeno mrzenje siromakov. Zdaj se je to zlo umikalo božjemu klicu, kajti vprav revežem hoče posvetiti svoje bodoče življenje.

Nekoč je bil njen spovednik pri nas, pa smo tako napol v šali govorili, kako bi se dal uresničiti njen načrt glede prihodnjega poklica. Pripovedovala sem ji o usmiljenih sestrah in njih delu, o malih sestrah ubožcev, ki se žrtvujejo osobito negi siromakov in otročičev. Končno smo omenili tudi sestre vnebovzjetja. Tu se je pa deklici kar posvetilo: »Da, te so; tudi jaz bom sestra vnebovzjetja!« In tega sklepa se je oprijela.

Meseca novembra 1917 sem morala več dni v postelji ostati. Z vso ljubeznivostjo in vnemo je zdaj Klotilda vodila gospodinjstvo. Ko je opazila mojo zadrego, se je nasmehnila in rekla: »Saj se moram vendar naučiti, da bom znala, ko bom sestra vnebovzjetja!« Nekaj dni pred smrtjo mi je zopet prav iskreno zaupala: »Božje Dete mi večkrat kaj razodene; pa ne govori tako, kakor ti, mama; vendarle vse prav dobro razumem.« Ali je pač slutila, kakšno veselje mi je s tem napravila? Morda. Saj je imela nežno sposobnost, da se je mogla kakor vrasti v moja čustva, zato sem po pravici sklepala, da ji je to priznanje narekovala ljubezen do mene. Ker sem pa poznala njeno odkritosrčnost in resnicoljubnost, njeno zanesljivo bogovdanost in pobožnost, sem lahko mislila, da je govorila iz resnične skušnje.

Misel na bodoči poklic je Klotildi vsekako pomagala, da se je otesla tudi malih pogreškov. Teta njena je naravnost priznala: »Jaz se čudim, odkod ima ta osemletni otrok toliko popolnosti! Tega ne morem misliti, da bi se v tej važni dobi hlinila.«

Da je že v mladih letih tako izredno napredovala, je pač od tod, ker je hodila po varni in najkrajši poti: bila je otrok Marijin, in sicer popolnoma in zavestno. Zato na njeno nežno dušo še misliti ne morem, ne da bi se obenem spomnila tudi božje Matere. Še ko je bila čisto majhna, je rekla o umrli sestrici: »Preblašena Devica je mati vseh malih otrok v nebesih!« Tudi Klotilda je imela spoznati nežnost te Matere, kateri ni enake.

VII.

Nežna rosa iz nebes.

O Marija, ti veš, s kakšno iskrenostjo in vdanostjo smo te v osmini vnebovzjetja l. 1916, ko se je naša družina posvetila presvetemu Srcu Jezusovemu, izvolili za kraljico in mater našega malega domovanja. Vse smo ti darovali: telo in dušo, vse, kar premoremo in tudi svoje otroke. Pa bila si že poprej naša Gospa.

Tvoja preljuba podoba, ti Mati dobrega sveta, je bila prvi kras našega revnega begunskega stanovanja. Tvoj pogled nas je spremljal povsod, tvoji prazniki so bili tudi naši; k tebi so plavali nehote naši prvi vzkliki veselja. Bila si med nami in zaupali smo ti vse skrbi in želje; živeli smo v tvojem varstvu po tvojih nasvetih.

Zjutraj in zvečer smo ti peli:

Dobro jutro, ljuba Mati.
Blagoslôvi nas vse hkrati!
Čuj molitve, prošnje vroče;
Reši zlega še vbodoče!

Sprejmi v dar, o Mati naša,
kar družina ti prinaša:
Žar ljubezni bo vsak dan
tebi znova darovan.

Lahko noč, o ljuba Mati.
Blagoslôvi nas vse hkrati!
Čuj molitve, prošnje vroče,
reši zlega še vbodoče!

Ko bo zadnja ura bila,
ti, o Mati, boš prosila,
da v nebesa Sin nas tvoj
sprejme, ko končan bo boj.

Ako se otrok pozneje ne more zmisлити na pesmi, katerih ga je učila mati, potem po moji sodbi nekaj ni prav; spomin na mladostni raj mu je obremenjen z nedostatki.

Brž ko je mogla Marija Klotilda svoje prste po tipkah klavirja pregibati, sem jo učila Marijino pesem; in kar ponosna je bila, če sem z njo čveteroročno igrala. Marijino češčenje se je pri njej začuda hitro razvijalo. Zanesli smo se, da se pri nas doma ni nič bati, ko smo se izročili v varstvo ljube Matere božje.

Nekoč sem pustila Klotildo z bratcem sámo doma, ko sem šla po opravkih; saj sem bila brez skrbi, da je dovolj modra. Bil je pozimi. Nekoliko dalj sem se zamudila, kot sem mislila, in že se je jelo mračiti. Zaskrbelo me je, ko sem se spomnila, da utegneta biti otročiča v temi preplašena, kajti Klotildi je bilo naročeno, da se užigalic ne sme dotekniti. Dekletce je znalo ubogati. Požurila sem korake proti stanovanju pričakujoč, da bom slišala ihtenje dveh, v temi tresočih se otrok. Toda presenetil me je ta-le idilični prizor: bratec je slonel v naročju Klotilde, ki mi je hitela pri-

povedovati, kako je neka strahotna žival zunaj na cesti cvilila (bila je mačka), pa se je Jojo začel bati. »Tolažila sem ga,« je nadaljevala, »da nas ljuba Mati božja varuje. Nato sva pa molila rožni venec.«

Klotilda je bila vsa srečna, ker smo jo nazivali tudi z imenom »Marija«. V šoli so jo

poznali samo pod imenom Marija; v pismih se je vsekdar podpisovala: »Tvoja mala Marija.« Stara mati ji je darovala Marijin molitvenik, ki je imel kratka premišljevanja za vsak dan v mesecu. Sama od sebe se je oprijela Klotilda navade, da je jemala ta molitvenik vsako soboto s seboj, ko je šla k sv. obhajilu.

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Posebna božja pomoč je spremljala svetega očeta Pija XI. v svetem letu. Nič manj ko 1307 govorov je imel do raznih skupin, ki so bile sprejete v avdienci. Med sprejetimi je bilo sila veliko novoporočencev in katoliških mladinskih združenj. V oktobru in decembru l. l. se je večkrat pripetilo, da je imel sveti oče en dan po 5 do 6 govorov, ki so se vsi raztegnili tudi čez pol ure. V četrtek, 12. aprila, je imel celo devet nagovorov. Čuje se, da bodo važnejše govore omenjenega leta zbrali in objavili v posebni knjigi.

Na vrhuncu so priprave za svetovni evharistični kongres v Buenos Airesu. Da se ves katoliški svet seznani s to veličastno prireditvijo v proslavo Kristusa Kralja, je glavni odbor določil poseben propagandni teden od 27. maja do 3. junija. Trgovci celotne Argentine so pripravljali dati in prepustiti svoje izložbe za reklamne plakate, sporede in drugo. Milijone letakov bodo razširili in razposlali. Radio - oddajne postaje so ponudile svojo pomoč. Pripravljavne in prošnjske pobožnosti po cerkvah v Argentini so se že izvršile. — Priglašajo se udeleženci vsega sveta. Poleg kardinala-legata, ki bo zastopal svetega očeta pri svečanostih, so se napovedali še trije kardinali iz Rima; poljski primas kardinal Hlond se je tudi prijavil. Ni dvoma, da se bo ta kongres po notranji in zunanji pripravi, kakor tudi po veličini in sadovih s častjo pridružil vsem dosedanjim svetovnim proslavam presvete Evharistije.

70.000 otrok bo obhajanih o priliki evharističnega kongresa v Buenos Airesu, dne 11. oktobra, na sopraznik Marijinega materinstva. Glavna misel generalnih zborovanj je izražena v smernici: »Socialno kraljestvo Jezusa Kristusa zlasti v sveti Evharistiji in po sveti Evharistiji.« — Slavnostni znak, ki ga bodo dobili udeleženci, bo izvršen v argentinskih barvah; na temelju bo vpodobljena zlata monštranca, nad njo pa orel iz mestnega grba.

Molitev francoske mladine za domovino. Nedavno je vprizorila »Križarska vojna rožnega venca« skupno manifestacijo za domovino s pobožnostjo v stolni cerkvi — v dveh

oddelkih. Obakrat se je zbralo po 11.000 otrok z moleki v roki. Nagovoril jih je pomožni škof msgr. Chaptal in pozival, naj molijo za domovino, ki je v nevarnosti. Po cerkveni svečanosti se je mladina razvrstila v sprevod. Med obhodom so peli lurško pesem in himno »Križarske vojne rožnega venca«, vmes so pa molili rožni venec in ob vsaki desетки klicali francoske svetnike na pomoč: Sv. Martin, prosi za Francijo; sv. Vinko, prosi za Francijo! Tako so se vrstili vzkliki in imena sv. Genevefe, sv. Ivane Arške, sv. Terezije Det. J., sv. Bernardke i. dr.

Nedelja pokore. V nedeljo, 27. maja t. l. so bile v baziliki sv. Petra v Rimu ob navzočnosti sv. očeta spokorne molitve v zadoščenje za vso nečast, ki jo delajo Bogu sovražniki vere in Cerkve širom sveta. Pri tej priliki so se odpeli cerkveni slavospevi tudi v orientalskih jezikih. Po vsaki himni so se opravile molitve za posamezne dežele, kjer se posebno pojavlja sovraštvo proti krščanstvu.

Marija, morska zvezda... Število obiskovalcev sloveče bazilike »Notre Dame de la Garde« v obmorskem francoskem mestu Marseille, je narastlo tudi leta 1933 do 2 milijona. Večinoma so to potniki in mornarji, ki se hodijo Mariji priporočati, preden se odpeljejo na široko morje, in taki, ki se srečno vrnejo. Nič manj ko 8000 duhovnikov, 50 škofov je v omenjeni baziliki opravilo lani sveto mašo.

»Rekord«, ki ga je lahko vesel. V dobi tekmovanja in premovanja je postala beseda »rekord« že splošno znana. Rekordér je človek, ki v športu: plavanju, »žogobrcu«, kolesanju ali kjerkoli že doseže prvenstvo in prekosi vse druge. Tam v Ameriki pa živi mož, 65 let ima že na hrbtu, ki je doslej stregel pri sveti maši že čez 50.000 krat. Ime mu je Edvard Kramer. Posebnost je tudi v tem, da je strežniško službo opravljal skoraj po vseh delih sveta, na kopnem in na suhem: v Ameriki, Avstraliji, Evropi, kjer je bil že 25 krat, v Sveti deželi, kamor je romal že 4 krat. Samo v Južni Ameriki doslej še ni bil. Porabil bo pa priliko IX. svetovnega evharističnega kongresa, ki bo letos meseca oktobra

v Buenos Airesu. Prepotovati namerava vse dežele latinske Amerike. Tam bo imel dovolj priložnosti, da nastopi kot ministrant. Da je bil opetovano v Rimu, ni treba naglašati. Sprejet je bil v avdienci od štirih zaporednih papežev; sedanji sveti oče ga je sprejel že dvajstokrat.

Vincencijeva družba v Severni Ameriki je razdelila v zadnjem poslovnem letu nič manj kot 6 milijonov dolarjev za različne namene krščanske dobrotelčnosti. Vseh konferenc, ki so se udeleževale tega karitativnega dela, je 2494. Poleg tega je družba posredovala, da je dobilo zaposlenje 14.000 oseb; pospeševala je katoliško družinsko življenje, skrbela, da so se otroci vpisovali v župnijske katoliške šole, razpečevala je katoliški tisk i. dr.

Brez izjeme vsi. Na Slovaškem v župniji Pila, kjer doslej pogostno obhajilo še ni bilo v navadi, so imeli ljudski misijon. Ob sklepu so misijonarji pozivali, naj se vsi, ki nameravajo odslej vsaj mesečno pristopiti k mizi Gospodovi, vpišejo v pripravljeni zapisnik. Oglasilo se jih je več stotin. Kar je pa najlepše: med njimi so se prijaviли popolnoma vsi fantje brez izjeme. Obenem je bil sprejet sklep, da bodo vbodoče med službo božjo vse gostilne zaprte.

Lepa povest. V New Yorku je umrla katoličanka Marjeta Mallany, sobarica v Grand-hotelu. Časopis »New York Times« poroča ob njeni smrti, da je ves čas svoje službe v omenjenem hotelu, to je 47 let, bila vsak dan pri sveti maši. Vsa čast taki junaški uslužbenki. Brez dvoma je prejela bogato plačilo pri Bogu za zvesto službo kot dobra katoličanka.

Zanimive številke. Dne 20. maja 1924 je sklenila kongregacija obredov v Rimu, da se prične apostolski proces za proglašanje kapucinskega brata Konrada iz Parzhama svetnikom. — Dne 20. maja 1930 je bila vpričo svetega očeta Pija XI. odločilna seja kongregacije obredov, ko so se priznali čudeži, ki so se zgodili po priprošnji v sluhu svetosti umrlega Konrada. — Dne 20. maja 1934 je bil ob izredni slovesnosti v Rimu bl. Konrad prištet med svetnike. Od početka svetniškega procesa pa do proglasitve je torej poteklo točno 10 let. Od smrti br. Konrada (21. aprila 1894) pa do začetka škofijske preiskave (21. aprila 1914) pa je minilo vprav 20 let.

Jubilej prvega obhajila. Izredna prilika za počestčenje sv. Terezije Det. J. se nudi letos, ko obhaja zlasti mladina 50 letnico prvega svetega obhajila Male Cvetke. Dne 8. maja leta 1884 je bil prvoobhajilni dan naše ljubljenske, ki je obenem zaščitnica in vzornica katoliške mladine. Kaj je takrat Terezika kot nežno dete občutila, je svetu neznano. Toliko

vemo, da je svoje otroško veselje in srečo izrazila z besedami: »O, kako sladak je bil prvi poljub Jezusov moji duši!« Solze blaženosti so oblike njeno lice, ko je prejela Jezusa.

Kakor že par let, je došlo tudi letos iz Švice povabilo, naj bi se tudi naša mladina zvrstila 8. maja k mizi Gospodovi. Marsikje so se povabilu slovenski otroci že odzvali. Kjer pa vabila niso pravočasno prejeli, se more to jubilejno obhajilo nastaviti tudi pozneje in darovati — kakor se glasi v vabilu — za rešitev ubogih otrok v brezbožni Rusiji.

Po najnovejšem štetju je vseh sedaj večih ljudi 2071 milijonov. Od teh je 406 milijonov katoličanov, torej blizu 20%. Protestantov je 215 milijonov (10%), ostalih kristjanov 164 milijonov (8%). Početkom 20. stoletja je štelo človeštvo 1568 milijonov oseb, med njimi 267 milijonov katoličanov. Katoliška Cerkev je s svojim živahnim misijonskim delom dosegla razveseljive uspehe.

Tudi v sarajevski nadškofiji so vpeljali trajno češčenje Najsvetejšega po župnjah, tako da se župnije vrste vse leto. Vsaka bo prišla na vrsto po trikrat na leto in imela celodnevno evharistično pobožnost.

Zgodovinski prvi maj. Letošnji prvi maj je podaril zvezni avstrijski državi novo ustavo, s katero bo nastopila pot do katoliške države. Temelj novi ustavi je postavljen z načeli, ki so povzeta iz papeževe okrožnice »Quadragesimo anno«. Stanovska uredba države je značilna poteza v novi ustavi, ki daje precejšnjo moč in oblast zveznemu predsedniku. V Zvezno zbornico bodo prišli zastopniki deželnega sveta, kulturnega sveta, gospodarskega sveta in državnega sveta. Ta zbornica bo predložila tri osebe, ki bodo izmed njih vsi župani izvolili državnega predsednika.

Holandci se pripravljajo na svoj VI. katoliški shod, ki bo v mestu Hertogenbos 23. in 24. junija t. l. Holandski katol. shod je vsakokrat živ pregled katoliškega gibanja in življenja v ondotni državi.

Za generalnega predstojnika usmiljenih bratov je bil izvoljen p. Narcis Durchschein, Bavarec. Je duhovnik in vodi vatikansko lekarno.

★

Lavantinska škofija. Stolni kanonik in vodja mariborskega duhovskega semenišča dr. Fr. Cukala je imenovan od svete stolice za dekana stolnega kapitlja v Mariboru. Novi dekan je tudi predsednik Mohorjeve družbe. Vnetemu delavcu na polju krščanske dobrotelčnosti, daj Bog obilo blagoslova!

Evharistični kongres za lavantinsko škofijo bo letos 8. septembra, na praznik rojstva Marijinega. To bo v tem letu brez dvoma naj-

večja cerkvena svečanost. Priprave so se že pričele.

Tiha dobrotelost. Občni zbor Vincencijevih konferenc preseneča vsako leto našo javnost, ki se iz točnih podatkov o zbirkah in podporah lahko prepriča, v kako velikem obsegu in kako nesebično izvršujejo te konference zapoved Gospodovo o ljubezni do bližnjega. Samo lani so zbrale vse Vincencijeve konference v Sloveniji nad en milijon in sto tisoč Din. Med najsiriomašnejše bednike je bilo razdeljenih leta 1933 okrog devet sto tisoč dinarjev, odnosno živil.

† **P. Hugolin.** Zopet je izvršila smrt svoje uničevalno delo. Pobralla je iz vrst naših častitljivih in zaslužnih mož markantno osebnost. Dne 20. aprila je šel naš priljubljeni skladatelj, konz. svetnik in zlatomašnik o. Hugolin Sattner med nebeške zборе, da bo tam pomagal poveljevat slavo božjo. Dne 22. aprila so ponesli iz frančiškanskega samostana v Ljubljani njegove zemeljske ostanke ob ogromnem spremstvu občinstva na pokopališče k svetemu Križu. Tako številno se ljubljansko prebivalstvo morda še ni udeležilo nobenega pogrebnege obreda.

Dobri Bog je dal pokojnemu dočakati veliko let, ki jih je preživel kot sobrat sv. Frančiška v službi Gospodovi; kolikor mu je pa ostajalo časa, ga je posvetil vzvišeni glasbeni umetnosti. S svojimi nešteti skladbami (med njimi bi težko dobili katero, ki bi se ne bila oprijela, saj je o. Hugolin vse poprej dobro opilil in ogladil, preden je prišlo v javnost) je proslavljal presveto Evharistijo; poklanjal je cele šopke ljubkih popevčic in popevk Brezmadežni, Kraljici majnika; zvijsal je mašne in druge molitve v glasbene vence; častil je s pesmijo svojega vzornika sv. očeta Frančiška. Komu niso znana velika njegova glasbena dela: Vnebovzetje, Jefejeva prisega, V pepelnici noči, Oljiki, Soči i. dr.! P. Hugolin je pokazal, kako res hvaležno snov najde bogovdana skladateljeva duša vprav na verskem polju.

Naš Hugolin se je poslovil, a v pesmi, v glasbenih umotvorih bo živel trajno med slovenskim vernim ljudstvom. Postavil si je spomenik, da si lepšega misliti ne moremo, pa je tudi trajnejši od bronca ali marmorja.

Kot človek je bil pokojni Frančišek sin skromen, ljubezniv, bolj redkobeseden; a kar je povedal, je bilo modro pretehtano in je držalo. Deloven je bil do zadnjega kot duhovni voditelj in spovednik, kot skladatelj, kot pisatelj, dasi je nosil več ko osem križev.

Malokatero ime se je zadnje desetletje med Slovenci tolikrat imenovalo, zapisalo, izgovorilo — in se še bo — kot ime o. Hugolina.

Brez dvoma je zapisano z odliko tudi v knjigi večnega življenja.

Ni jih mnogo, pa se le dobe, ki se v svoji oporoki spomnijo tudi naših misijonskih ustanov. Tako n. pr. je volil † Jerman Jernej iz rovske župnije za »Dejanje sv. detinstva Jezusovega« znesek 3725 Din (na knjižici Ljudske posojilnice). Pokojnemu Jerneju, ki je ostal samski in dosegel lepo starost 73 let, naj Bog bogato poplača. — Rajni je bil več let tudi cerkveni pevec. S svojim krščanskim življenjem je dajal najlepši zgled, saj je še celo zadnjih deset let, ko je zaradi mrtvouda mnogo trpel, prihajal, če je le mogel, vsak dan k sveti maši in svetemu obhajilu. Naj bi imel še kaj posnemalcev!

V službi najbednejših... (Studenec — D. M. Polju.) Dne 9. marca t. l. je umrla usmiljenka č. m. Mar. Herlinda Mirt v 61. letu starosti. Pokopana je pri sv. Križu, kamor so jo spremile njene redovne sestre in strežnice. Umrla redovnica je bila rodom iz Rajhenburga. Iz novicijata v Gradcu, kjer je prejela redovno obleko, je l. 1896 prišla kot strežnica na Studenec. Tu je ostala prav do svoje bolezn, polnih 38 let. Blaža pokojna redovnica je bila priljubljena in spoštovana pri sestroh, a tudi tukajšnji farani in osobito vaščani iz Studenca so poznali njeno zlato srce in jo vzljubili. Dasiravno tiha in vedno resna, je imela za vse, ki jih je srečavala, dobro, prijazno besedo. Veliko veselje je imela s cveticami. S svetim veseljem je pričakovala pred leti dovršitve zavodove kapelice; ko je bila blagoslovljena, je bila vsa srečna. Ljubila je petje in v slavo božjo tudi na koru prepevala. Z veseljem je prebiralala »Bogoljuba«; celo vrsto let ga je zanjo plačevala neka dobrotnica. Tudi vaške matere so jo cenile. Eni izmed njih je v nesreči pomagala, da ni bilo treba težke operacije. Evharistični Jezus ji je bil vse; ko bi bilo mogoče, bi se bila vedno mudila v kapeli.

Skoraj bi obhajala ta skromna, tiha redovnica 40 letnico vzvišenega poklica, jubilej nesebičnega dela, požrtvovalnosti in ljubezni do najbednejših umobolnih. Vprav v mesecu, ko je sveta Cerkev poveljčala toli nesebično delo usmiljenk, je Vsemogočni poklical k sebi svojo žrtev, nevesto, ki jo ohranimo vsi, ki smo jo poznali, v hvaležnem spominu.

Ne delaj izjeme! Kakor ni olikano in nič dostojno, če kdo v cerkvi stoji, ko je vse okrog njega na kolenih, tako ne kaže, da bi kdo hotel po vsej sili zdrkniti na kolena, četudi samo med blagoslovom ali povzdigovanjem, ko je velika gneča. Če ne gre, pa ne gre; saj Bog ne bo zameril, ko imaš dobro voljo. Čemu hočeš biti drugim v nadlego!? Pretiravanje ni nikoli umestno.

MARIJINE DRUŽINE.

Prošnja. Uredništvu so dobrodošla vsa obvestila o gibanju in napredku po naših kongregacijah. Pišite, četudi sta roka in beseda neokretna. Pri uredniški mizi se vse »sfizira«, da je za tisk. — Prosimo pa to-le: Opuščajte vse uvode, ki nič ne povedo. Predvsem so pa odveč številne zahvale gg. voditeljem Mar. družb in duhovnih vaj. To se vse lahko doma in osebno izvrši; v listu je pa škoda prostora za reči, ki nikomur ne koristijo. Tudi vemo, da je najboljša zahvala molitev. Če ob sklepu dopisov izpadejo še razna sicer lepa bodrila, ki pa vedno enako izzvenevajo, bo imel uredniški svinčnik manj dela. — Dvomimo tudi, če je modro, ako bi napake in nerednosti posameznih članov ali članic obešali na veliki zvon. Kje je družba, ki bi ne imela nobene pege?! Kjer se bolj drzno kršijo pravila (z gostilniškimi zabavami in zakotnimi plesi, s pohajanjem v dvomljive, ali slabe družbe i. dr.), tam mora pač načelstvo vmes poseči in vsako večjo nerednost naznaniti voditelju, da ukrene, kar je potrebno. Dopisi, ki nič drugega ne povedo kakor, da ima ta in ta družba redne shode, da je umrla pridna članica in podobno — listu in bralcem nič ne koristijo, marveč ubijajo zanimivost in privlačnost. Kar je brez podpisa — roma po starih pravilih v koš.

Šmihel pri Šempetru. Ne moremo poročati kaj posebnega ali izrednega o naši Mar. kongregaciji; vendar pa naj tem potom izražamo veselje, ki ga čutimo ob zavesti, da je tudi pri nas znatno število deklet, ki se s ponosom imenujejo otroci Marijini. Za napredek v Marijanskem življenju bodo brez dvoma pripomogle tudi duhovne vaje, ki nam jih je omogočil g. voditelj v dneh od 5. do 8. marca 1934. Ob sklepu je naša družba dobila nov prirastek: 17 kandidatinj je prejelo znak Marijinega otroštva. Morda bo ta slovesni sprejem vili poguma še drugim dekletom, da se z milostjo božjo, ki naj jih razsvetli, odločijo za pristop v naše vrste. Saj smo v dneh duhovnih vaj spoznavali vsi skupaj, kako potrebno nam je varstvo, zgled in pomoč nebeške Vrtnarice, da se izkopljemo iz svoje površnosti in duhovne revščine.

Trbovlje. Marijansko življenje v naši kongregaciji ima dokaj pestro sliko. Vsako prvo nedeljo ima odbor dekliške Marijine družbe sejo; drugo nedeljo pa nas vabi Gospod k skupni Angelski mizi. Popoldne nato se zberemo k družbenemu shodu, nakar sledi sestanek v zakristiji. Ustanovile smo Terezinski in odsek za mlajše članice in kandidatkinje, ki imajo skupno sv. obhajilo in sestanke 14 dnevno. Olepševalni odsek skrbi za okrašenje cerkve in oltarjev. Družbena knjižica nudi članicam prav lepega in po-

učnega čtiva. Na svečnico je bilo pri društvenem shodu sprejetih 12 novih družbenk; nato smo pa v Društvenem domu vpriporile igro »Prisegam« s prav lepim uspehom.

Podpirale smo revne dijakke, ki čutijo poklic za duhovski stan, pa starši sami težko zmagujejo občutne stroške; zanje zbiramo mesečne prispevke. 12 naših članic se je udeležilo prekornistnih tridnevnihi zaprtih duhovnih vaj v Celju. Želimo z vsem srcem, da bi se jih mogle udeležiti vse družbenke in da bi imele svoj tečaj. Mnogim seveda ni mogoče kriti stroškov. Zato smo ustanovile lastno slaščičarno, ki posluje ob raznih prireditvah v Društvenem domu. Dobiček se bo porabil v pomoč revnim članicam, da se bodo mogle udeležiti duhovnih vaj. Z duhovnimi vajami upamo najlažje doseči svoj cilj »Po Mariji k Jezusu«! T.

Rečica ob Savinji. Tudi za žene je bila pri nas ustanovljena Marijina družba, in sicer 23. marca, na sopraznik žal. Matere božje. Sprejetih je bilo 180 članic. Shod in skupno sv. obhajilo imajo vsako drugo nedeljo. — Dekliška kongregacija ima sedaj do 300 članic. Ponosne smo nanjo. Da bi le vsa dekleta hotela umevati, koliko tolažbe in sreče doživi mlad človek, ki se v Marijini družbi ravna po geslu: Vse z Marijo in kakor Marija! Zakaj to geslo izključuje marsikaj, kar človeku potem dela preglavice in težko vest. — Marsikaj dobrega imamo zabeležiti v našem verskem življenju. Predvsem nas veseli, ko vidimo, da je tako častno število fantov in moških zbranih vsako prvo nedeljo pri mizi Gospodovi.

Leskovec. (Vzoren kongreganist.) Lani o velikih počitnicah se je zbrala mladina Marijinih vrtcev iz leskovške dekanije v mnogobrojnem številu na taboru pri Mariji na Stopnem. Pridružil se nam je tudi dijak Franc Savšek, član kongregacije. Vesel in ponosen si je pripel kongregacijsko svetinjo. Poln živahnosti se je vračal od svečanosti proti domu. Počitnice so bile kmalu pri kraju. Naš petošolec se je z novim pogumom lotil učenja. Dosegel je prav dober uspeh. Vrnil se je na odmor v najboljšem razpoloženju, a prinesel je s seboj kal nevarne bolezni. Moral je leči. Veliko je trpel; ko je bilo najhujše, so mu morali dati križ v roke. Ure zemeljskega življenja so urno potekale. Že je nastopil smrtni boj; domači in sosedje so morali na glas moliti rožni venec; če jih je jok zmagal, jih je sam bodril, naj vendar nadaljujejo. Kmalu je prišel trenutek, ko se je za vedno poslovil (23. februarja t. l.). Vsemogočni se je zadovoljil z dobro voljo pokojnega, ki se je nameraval posvetiti misijonskemu poklicu. Blagi France!

Z Bogom! Mi te ne pozabimo in tudi ti nas ne boš!

RAZNO.

V Lurd poromamo v letošnjem poletju, in sicer po sledečem voznem redu: Odhod iz Ljubljane 10. julija popoldne ob 17.11 z brzovlakom preko Benetk v Milan. V Milanu si po zajutruku ogledamo z avtobusom mesto in obiščemo prekrasno stolnico. Popoldne ob 3 se odpeljemo preko Genove ob krasni Rivieri do Ventimiglie. Tu prenočimo. 12. julija si ogledamo Marseilles in pridemo v Lurd 12. julija dopoldne. Tu se mudimo 4 dneve. 16. julija popoldne ob 2 se odpeljemo v Lyon, kamor pridemo naslednje jutro, z avtobusom pohitimo v Ars, zvečer pa v Paray le Monial. Tu obiščemo znamenito božjo pot, ki je tesno spojena s pobožnostjo do presv. Srca Jezusovega. Prevzvišeni vladika dr. G. Rožman bo sam položil na oltar zlato knjigo božjemu Srcu, zlato knjigo slovenskih družin. Naslednji dan, t. j. 18. julija, se vrnemo preko Turina, kjer bomo na grobu sv. Janeza Boska opravili svojo pobožnost. Prenočili bomo v Padovi in imeli sklepno pobožnost na grobu sv. Antona Pad. Nato bo še ogled Benetk, nakar se vrnemo 21. julija zjutraj v Ljubljano. Kdor se želi priključiti in obiskati v načrtu omenjena božja pota, naj se priključi pri Romarskem odseku, Ljubljana, Miklošičeva cesta 7, in sicer do 10. junija.

300 letnico pasijonskih iger praznujejo letos v bavarskem mestecu Oberammergau. Predstavo obišče tudi skupina Slovencev. Izletniki se odpeljejo iz Ljubljane z avtobusom preko Ljubelja, Celovca, Hallstadta, Münchena v Oberammergau. Pasijonske igre trajajo celih 8 ur. Po igri je odhod v Innsbruck. Šesti dan se vrnejo izletniki preko Visokih tur in Beljaka čez Podkorensko sedlo v Ljubljano. Kdor se želi udeležiti, naj se prijavi na naslov: Romarski odsek, Miklošičeva cesta 7, in sicer za prvo skupino do 1. junija, za drugo skupino pa do 15. junija.

Zavod sv. Terezije Det. J. v Ponikvi, p. Videm-Dobropolje, sprejema v stalno oskrbo ženske osebe po 10 Din dnevno (hrana, stanovanje, perilo). Ima na razpolago nekaj sobic z eno posteljo in hrano II. razreda po 20 Din dnevno. Sprejema tudi na počitnice ženske osebe in tudi družine in se plača za vso oskrbo dnevno 25 Din na osebo. Vodstvo imajo čč. sestre sv. Križa. Zavod ima pripravno železniško zvezo Ljubljana—Dobropolje ali avtobusno zvezo Ljubljana—Rašica. Pisma je treba nasloviti na: Zavod sv. Terezije v Ponikvah, p. Videm-Dobropolje.

K baziliki Matere milosti v Mariboru priredi društvo »Varstvo« dne 28. in 29. junija romanje. Poseben vlak iz Kranja in Ljubljane 28. junija.

DUHOVNE VAJE

V »Domu duhovnih vaj« v Ljubljani, Zrinjskega c. 9. bodo sledeči tečaji:

Junij: 11.—15. in 18.—22. za duhovnike. — **Julij:** 2.—6. za abituriente; 12.—21. osemnedevne za duhovnike; 23.—27. za duhovnike. — **Avgust:** 10.—14. za inteligente; 20.—24. za abituriente; 27.—31. za duhovnike. — **September:** 3.—7., 10.—14., 17.—21. za duhovnike. — **Oktober:** 8.—12., 15.—19. za duhovnike. — (Duhovniki imajo pri osemnedevnih duh. vajah priliko maševati.)

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duh. vaje: V juniju: za dekleta od sobote 2.—6., za žene od sobote 23.—27.; v juliju: za dekleta od torka 3.—7., za gospodinje v župniščih od ponedeljka 23.—27.; v avgustu: za dekleta od sobote 4.—8., za dekleta od sobote 18.—22.; v septembru: za fante od četrтка 6.—10., za dekleta od sobote 22.—26. Začetek vsakikrat ob 6 zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakikrat ob 6 zjutraj zadnjega imenovanega dne. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duh. vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

ODGOVORI

L. F.: Opravil sem dolgo spoved. Nekaj grehov sem bil pozabil povedati. Ko sem potem šel še večkrat k spovedi, sem se vsakikrat obtožil kakega greha iz prejšnjih let, ki sem se ga spomnil. Ali je bilo vseeno dobro, ko nisem vselej zopet ponavljal dolge spovedi?

Odgovarjamo s Katekizmom: Kdor je pri spovedi pozabil povedati kak smrtni greh, se ga mora spovedati pri prihodnji spovedi. (Dobro je to storiti še pred svetim obhajilom, vendar pa ni potrebno, ker je pozabljeni greh v dobri spovedi že odpuščen.)

Seveda se posamezni primeri presoja po tem, v kakšni vesti je spovedanec ravnal.

Zakaj se neolikani tako hlastno oprijemljejo tujih kletvin in še celo takih, ki se z njimi sramoti Devica Marija in Bog sam?

To vprašanje je bilo natisnjeno v prvi številki letošnjega »Bogoljuba« s prošnjo, naj bi naši bravci sami skušali dati utemeljene odgovore, zakaj se kar naprej še širi tako nemarno in nas Slovence, častilce Marijine, tako sramoteče »porkanje«. Naj tu ponatisnemo vsaj nekaj odgovorov:

»Neolikanci se zaradi grešne lahkomišljenosti oprijemljejo tujih kletvin, hkrati pa smatrajo sebe za nevmakako modre.« (N. J. T. v Beogradu).

»Poznam življenje v mestih, med kmeti in med delavstvom. Oprijemljejo se — žal — tujih kletvin in bogokletnih besed »olikanci« in »neolikanci« — morda prvi še bolj, zlasti če so lažiolikanci, ki se samo nekoliko lepše ali po gosposko nosijo. Neolikanci preklinjajo večinoma v jezi in razburjenosti. Pri tem se seveda radi poslužujejo izrazov, ki močno done in po njih sodbi bolj zaletajo. V to služijo zlasti tuje kletvine, ki so se naselile med naše ljudstvo med vojno. Večinoma menda naši preprosti preklinjevalci sami ne vedo, kako silno sramote s tem najboljšo nebeško Mater

Marijo. In prav v tej nevednosti je najbrž prvi vzrok, da se ta prostaska in grešna razvada še ni zatrla. Mati posvari sina, če hudičuje v domačem jeziku; če pa kdo domačih izgovarja njej nerazumljive kletvice, je pa tiho.» (St. K., Novo mesto).

Tujih, grdih kletvin se poslužujejo lahko-miselni ljudje iz napuha, ker se jim zdi imenitno. Dostikrat pa so to ljudje, ki so izgubili že ves verski čut in ne marajo nič božjega slišati. — Zopet drugi (zlasti mlajši) pa v nevednosti ali morda tudi v prešernosti posnemajo starejše. — Nam katoličanom manjka žive, globoke vere. Če bi živeli bolj iz vere, bi tudi iz ust neolikancev ne slišali tako pogosto divjih izbruhov v obliki tako strašnih kletvin, ki se z njimi sramoti in smeši Marija pa tudi Bog sam. Naš čas potrebuje zares krščanskih mater, ki bodo že v zgodnji mladosti učile svoje otroke z besedo in zgledom bogaboječe živeti! (Več kongreganistinj v Krškem).

DOBRE KNJIGE

10 blagoslovnih napevov za mešani zbor. — Zbral in priredil P. Hugolin Sattner. Založba Jugoslov. knjigarne v Ljubljani 1934.

Ta zbirka (Op. 50) je — kakor sodimo — zadnja glasbena publikacija † Hugolina. Prav je, da se tudi tako blago ohrani. Zanimivo je, kako svet danes po eni strani išče novih potov tudi v glasbi in ceni to, kar diši po »modernem«; po drugi strani pa isti svet preži za tem, kar je starinstvenega. Odobravamo, da se starejše vrednote odedijo in pokažejo v novem odelu. Tudi gori navedena zbirka prinaša znane in manj znane napeve v lepi obliki. Radi jih bomo peli v slavo evhar. Zveličarju. — Cena part. 15 Din.

Isto moramo reči o odpevih (11) k lavretanskim litanijam, ki jih je zbral v vodiškem, cerkljanskem in šenčurskem okolišu in uredil dr. Fr. Kimovec — V ljubljanski stolnici so nekateri odpevi iz te zbirke že docela domači. — Cena 5 Din.

Marijine rože. Majniška knjiga. Spisal dekan Venceslav Belè. 384 str. Cena 40 Din. Naročila

sprejema Katoliška knjigarna (Libreria cattolica), Gorizia, Piazza Vittoria 11.

Smarničnih knjig nam Slovincem ne manjka, saj smo samo v tem letu dobili kar tri nove: Lavtizarjeve, Pirčeve in sedaj še Beletove. Hvala Bogu! Dobro znamenje, da ljubezen do Marije med nami ne pojava, marveč da narašča.

Prav srečna je bila misel, ki jo je spravil v življenje pisatelj: dekan Belè, da je uporabil za vsak dan meseca majnika eno cvetko in Marijine kreposti prispodobil lepoti dotične cvetice. Bralcem in poslušalcem pa priporoča: Vsakdo naj neguje in oskrbuje vrtec svoje duše, da bo lep in bogat, pa da bo zavarovan pred pezebo greha. Knjiga je sestavljena in pisana v živahnem slogu; za pojasnjevanje so privzeti številni zgledi in primerne legende. Pisatelj pravi: Knjiga »Marijine rože« - je pripravnica za šmarnično berivo, namenjena pa je vsem Marijinim častilcem, prav posebno pa Marijinim družbam in kot domače berivo.

Cerkveno slikarstvo. O njegovih problemih, načelih in zgodovini. Spisal spomeniški konservator France Stelè. Založila Družba sv. Mohorja v Celju 1934. Mohorjeve knjižice 66. zvezek. 212 bogato ilustriranih strani. Broš. za ude 21 (28) Din, vezana za ude 30 (40) Din. — Potrebna je bila ta razprava, da spet damo prostor v naših cerkvah pravim umetniškim osebnostim in da počasi odstranimo iz njih vso tujo, plitko navlako, ki hišam božjim prav gotovo ni v kras. Knjiga bo dobro služila duhovnikom, bogoslovcem in vsem, ki se za umetnost zanimajo.

Ernst Wagner, **Heilige Mägdlein.** Izšlo pri Herderju v zbirki Christusjugend. V knjigi so tudi 3 slike; stane kart. M 1.40. — Lepa knjižica. Zelo porabna za katehete in voditelje Marijinih vrtev. Namenjena je 8—14 letnim deklicam. Popisano je v njih silno spretno življenje teh-le deklic: Dan, Maria, Fillipetto, Nelli, Anna, Guigud, Helyma in Irma Golling. Toplo priporočamo. — Isti pisatelj pripravlja tudi zbirko svetih, junaških deklet. Ko bo izšla, bomo poročali.

Odpustki za mesec junij 1934

I. Odpustki celega meseca junija.

Odpustek 7 let in 7 kvadragen vsem vernikom, ki vsak dan v juniju bodisi javno bodisi zasebno časte presv. Srce Jez. s posebnimi molitvami in pobožnimi vajami.

P. o. poljuden dan tistim, ki ali vsak dan zasebno opravljajo te pobožne vaje ali se vsaj desetkrat v juniju udeleže javne pobožnosti, če prejmejo sv. zakramente, obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. odpustki ob določenih dnevih meseca junija.

1. Petek, prvi v mesecu. Bl. Feliks in Herkulan. P. o.: a) vsem, ki prejmejo pravno sv. obhajilo, nekoliko premisljajo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. Sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; c) istim kakor 13. dan.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Bl. Andrej Hisp. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri

mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezus.; c) istim kakor 13. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan.

8. Petek. Presv. Srce Jezusovo. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik Srca Jez.; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan. — Tretjerednikom v. o.

11. Ponedeljek. Sv. Barnaba. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Sreda. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Nedelja. Bl. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir

20. Sreda. Bl. Mihelina. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Četrtek. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan; f) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Petek. Sv. Peter in Pavel. P. o.: udom br. presv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

PROŠNJE

T. A. se priporoča presv. Srcu J. in Mariji Pomočnici za ozdravljenje desne roke. — T. R., kongr. iz Središča, se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J. za povrnitev zdravja.

Mar. družbenka se priporoča Materi božji, sv. Mali Cvetki, sv. Jožefu, sv. Antonu P. — in dušam v vicah za pomoč v bolezni in stiskah. Prosi tudi, da bi se je spominjale v molitvah redovne in druge podobne osebe. — Članica M. dr. se prip. presv. Srcu J., sv. Antonu, sv. Jožefu, Mariji Pom., sv. Tereziki za zdravje.

ZAHVALE

Družina K. se zahvaljuje presv. Srcu Jez., Mariji Pom., sv. Tereziji Det. Jez., sv. Martinu in sv. Frančišku za uslišanje.

Dar: T. A. 20 Din v zahvalo.

Starejšim osebam revmatične bolezni zagrenjujejo stare dni.

Vsem, ki trpite na revmatizmu, protinu, zbadanju, išiasu, zobobolu, glavobolu, se priporoča masaža. Za masažo je »Alga«, Masaža z »Algo« Vas krepi in osvežuje.

»Alga« se dobiva povsod. 1 steklenica 14 Din.

Koledar Apostolstva molitve za junij 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Posnemanje neprestane molitve presvetega srca Jezusovega.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Svobodno oznanjevanje evangelija v Mezopotamiji, Perziji in osrednji Aziji.

Mesečni zavetnik: Sv. Bonifacij, škof in mučenec (5.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 2	Petek Sobota	Juvencij mučenec Marcelin mučenec	Stara Oselica Škocijan p. M.	Sv. Anton Sl. g. "
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. pob. Klotilda Frančišek Karač. Bonifacij škof, m. Norbert škof Robert opat Srce Jezusovo Primož in Fel. muč.	Soteska Škocijan p. T. Ježica Mirna peč Mekinja uršul. Ajdovec Grčarice	Ljutomer Apače Št. Jurij ob Šč. " Sv. Peter "
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	3. pob. Marjeta kr. Bernaba apostol Janez Fakundo sp. Anton Padov. sp. Bazilij Vel. š. c. u. Vid in tov. muč. Frančiš. Regis sp.	Zlato polje Lučine Sv. Jošt nad Kr. Štanga Št. Vid p. Stični Št. Vid nad Lj. Zalog pri C.	Kapela Sv. Križ p. Ljut. " Mala Nedelja Veržej Marenberg
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	4. pob. Adolf škof Efrem Siroki c. uč. Julijana Falk. dev. Silverij pap. muč. Alojzij Gonzaga sp. Pavlin Nol. škof Srečko mučenec	Pogostno sv. obhajilo Lepo ljudsko petje Naše matere in dekleta Dijaki in visokošolci Prvoobhajanci Letošnji novomašniki Poklici (duh., redov. in mis.)	Marenberg Remšnik Brezno Muta Pernice Sv. Ožbalt Kapla
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5. pob. Janez Krst. Viljem opat Janez in Pavel muč. Ladislav kralj Irenej škof, muč. Peter in Pavel Spomin sv. Pavla	Treznost. Sveta vojska Vsi naši naročniki Bolniki in trpeči Učitelji(ce) in vzgojitelji(ce) Mladina na počitnicah Zvestoba sv. Cerkvi Priporočene zadeve. Umrli	Sv. Jernej M. Šmarje " Sv. Jurij juž. ž. " Ponikva "

V krvi je zdravje

Kri je sok življenja in hrana telesa

Eden najvažnejših faktorjev v sestavi človeškega organizma je kri, ki cirkulira po telesu in hrani vse njegove dele. Zemlja brez vode ni rodovitna, osuši se in izrablji in trud, ki smo ga vložili v obdelovanje take zemlje, je jalov in nekoristen. V kolikor zemlja nima vode naravnim potom, jo ji je treba dovesti na umeten način, ker ji voda šele da življenje.

Kar je za zemljo voda, to je za človeški organizem kri. Kri sprejema in dalje vodi v telo vse ono, kar je potrebno za normalni in zdravi razvoj telesa. Z zdravniškimi raziskovanji v zadnjih desetletjih se je dognalo, da je ena najpotrebnejših snovi, ki jih rabi kri, oziroma prehrana telesa, železo. Kadar človeški organizem nima v krvi dovolj železa, trpi in take osebe postajajo blede, nervozne in razdražljive, nesposobne za delo ter vsprejemljive za vsakovrstne bolezni, ki lahko in z uspehom napadajo oslabiljeni organizem in ga razjedajo.

Izdelek, ki krvi nadomešča železo, je znan vsem zdravnikom in ga je z uspehom preizkusilo na stotisoče ljudi, je »Energín«, sredstvo za okrepitev krvi, živcev in teka. »Energín« je preparat, v katerem se je uspelo združiti železo s še nekimi važnimi redilnimi sestavinami v taki obliki, da ga želodec lahko sprejema in oddaja krvi, z dovajanjem železa krvi se pa krepi telo in celotni organizem. Odrasli jemljejo »Energín« trikrat na dan

po eno žlico pred jedjo, otroci pa trikrat na dan po eno malo žličko pred jedjo. »Energín« se nadalje z uspehom jemlje v slučajih slabokrvnosti, pri okrevanju po bolezni, nervozi, razdražljivosti, pomanjkanju spanja, pri zaostalosti v razvitku, pri angleški bolezni, pomanjkanju ali slabosti mleka pri dojljah, po malariji, pri pomanjkanju teka in slednjič za splošno okrepitev krvi in telesa.

Priporočajte povsod: Da vsak otrok, ki obiskuje šolo, redno jemlje »Energín« za krepitev krvi, živcev in teka. Otroci, ki redno jemljejo »Energín«, imajo dober tek in so odporni proti vsem obolenjem.

»Energín« za krepitev krvi, živcev in teka, dajte vsaki deklici med 12. in 17. letom. To je prehodna doba deklic, ko morajo imeti močno in zdravo kri, močne in zdrave živce in dober tek.

»Energín« dajte vsakemu rodbinskemu članu, ki nima teka.

»Energín« dajte vsakemu družinskemu članu, ki je malokrven, bled in slabih živcev.

»Energín« za krepitev krvi, živcev in teka, se dobiva v lekarnah. Polliterska steklenica 35 Din.

Po pošti pošilja Laboratorij »Alga«, Sušak 3 velike steklenice »Energina« za 110 Din, 6 steklenic »Energina« za 220 Din in 1 steklenico zastonj, 12 steklenic »Energina« 440 Din in 2 steklenici zastonj.

Vaša hiša naj ne bo nikdar brez dobro znanega in koristnega preparata za masažo in to je

ALGA

Masaža se Vam vselej priporoča pri revmatizmu, bodljajih, protinu, zobobolu, omotici, išiasu itd.

Način uporabe je naslednji: Izlijte na dlan eno malo zličko ALGE in drgnite z njo mesto, ki Vas boli, tako dolgo, da se ogreje. Masiranje ponavljajte 2 do 3 krat, nato mesto, ki ste je masirali, povijte po možnosti z volneno krpo. Uspeh Vas bo iznenadil. Masirajte se po možnosti v postelji.

Imejte v hiši vedno po kako steklenico ALGE, ki Vam bo večkrat koristila. Prihranila Vam bo mnogo neprijetnih ur.

ALGA se dobiva v vseh lekarnah, drogerijah in trgovinah mešanega blaga po nižani ceni 1 steklenica Din 14.—, ali pa jo naročite po pošti na naslov: Laboratorij ALGA, Sušak.

4 steklenice ALGE Din 68.—
14 steklenic ALGE Din 180.—

8 steklenic ALGE Din 115.—
25 steklenic ALGE Din 285.—

Svež vonj perila po mladem borovju!

Za izdelovanje novega Schichtovega terpentinovega mila se uporablja pristno najfinejše terpentinovo

olje. To daje perilu
snežno belino in
prijeten vonj po
mladem borovju.

Schichtovo terpentinovo milo

v praktičnem zaščitnem zavitku

Zavitek nosi razen tega lepe pod-
bice za izrezati, za kratek čas otrok.